

Bir Çınar Daha Göçtü

Zordur başladığın yolculuğu bir ömür sürdürebilmek. Yorulmadan, "benden bu kadar" demeden, tıknafeslerin yürüyüşü terketmesine aldırmadan yürümek, yürümek...

General-Yoldaş Giap

Varlığı neredeyse hissedilmeyecek derecede sessiz bir yaşam sürdüren Vo Nguyen Giap, ölümüyle Vietnam işçi sınıfı ve emekçilerinin iç dünyasını derinden sarstı. S3

3 KASIM'da Kadıköy'e!

BİZ ALEVİLER

3 Kasım 2013 Pazar Günü

İnkarcılığa, Asimilasyona karşı, Eşit Yurttaşlık ve İnanç Özgürlüğü İçin KADIKÖY MEYDANINDA BULUSU YÜRÜŞÜ...

Editör

Ben Ne Dersem O!

"Birileri çıkıp 'İmralı'ya kim gider, kim gelir...' Bunun kararını vermek, tamamen hükümete aittir. İster gönderir, ister göndermez. Hiçbir zaman hükümete veya Adalet Bakanlığı'na kimsenin rota çizme yetkisi yoktur. Bu yetki tamamıyla hükümetindir, Adalet Bakanlığımızdır. Yeri gelir gönderilir, yeri gelir gönderilmez. Onun için herkes haddini bilecek, haddini bilmesi halinde de hukuk içinde bundan istifade etme fırsatını bulacak." (RT Erdoğan, 22 Ekim Tarihli Parti Grup Toplantısında yaptığı konuşmadan)

Bu sözlerin gazetelerde yayınlandığı gün, ANF'de, Türk Ordusunun Şırnak kırsalında savaş helikopterleri ile havadan, piyadelerle karadan bir operasyon başlattığı haberi yer alıyordu. Yani hükümet ve devlet, "oyalama" politikasından bir adım ileri giderek "icraata" başlamış diyebiliriz.

Peki devlet ve hükümetin bu hamlelerine, UKH nasıl yanıt veriyor? Şimdilik "sert" açıklamalar ve "tehdit" ederek özellikle RTE'nin irade kırmaya yönelik açıklamalarına karşılık veriyor. S3

MÜCADELE BİRLİĞİ

YENİ EVREDE

www.mucadelebirligi.com

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

23 Ekim
6 Kasım
2013 / S.244
Fiyat: 1 TL

ESERİNİZLE GURUR DUYUN!

Türk devletinin ve iktidarının aktif desteğine sahip şeriatçı çeteler, Suriye'de Alevileri, Rojava'da Kürtleri katlediyor. Ey iktidar... Bu sizin eseriniz. Eserinizle gurur duyun!

Suriye'de dinci-faşist katil sürülerinin katliamları artık gizlenemez boyutta. Her geçen gün vahşetlerinden parçalar saçılıyor ortalağa! Rojava'da Kürt sivileri rehin tutan, rastgele öldüren, "saatlik dini nikahlarla" tecavüz eden bu grup, rejimi destekledikleri iddiasıyla insanları öldürüyor, cesetlerini çatırlardan atıyor... S.6

THY: Mücadeleye Devam

İkinci kışlarını havalimanında geçirecek olan işçiler kış hazırlıklarına başladılar.

Çadırlarını kurdular, ısınmak için varillerden sobalar yaptılar. Havalimanında 15 Mayıs'ta başlayan ilk eylemden sonra birçok şey değişti, işçiler ilk önce grev yaşağını kaldırmayı başardılar. Taksicilerle ilgili çıkarılmak istenen yasada THY Grev yaşağını getirilmişti.

İLK AVM GREVİ!

Basit bir mağazalar toplamı değil, bir "yaşam merkezi" olarak girdi hayatımıza. Orta ve orta-üst katmanların beğenilerine hitap edecek tarzda donatılmıştı. Kendilerini önemli hissettirecek bir ortam yaratıldı. Aradıkları her şeyi bulabilecekleri, yalıtılmış, fanus içinde bir dünya!..

ODTÜ'YE BAYRAM BASKINI

Bayram tatili... öğrencilerin çoğu ailelerinin yanına gitmiş. Fırsat bu fırsat! Baskın basanındır! Gece vakti, karanlıkta makinelerin çelik pençeleri söküp aldı ağaçları tutunduğu topraktan. Birkaç saat öncesine kadar yemyeşil olan bölge iş makinelerinin hoyrat paletleriyle dümdüz edilmişti. Hayatın düşmanlarının yıllık suratları zevkten kudurmuş, Pirus zaferinin tadını çıkarıyorlardı.

Belediye ekipleri, 16 belediye kamyonu, iş makineleri ile çok sayıda çevik kuvvet otobüsü ve 2 TOMA eşliğinde bir saat içerisinde onlarca ağacı sökmüşlerdi ki ODTÜ öğrencileri ve 100. Yıl halkı yıkıma karşı bir araya gelmeye başlayınca, polis gaz bombalı plastik mermili saldırısına da başladı.

Ağaç kesiminin sabaha kadar biteceği ve sabah inşaata başlanacağı söylenirken, öğrenciler de ODTÜ Vişnelik kapısında toplanmaya devam ediyorlar ve tüm Ankaralıları, 100.Yıl halkını ODTÜ ormanını korumaya ve bu yağmaya engel olmaya çağırıyor; polis ise 100. Yıl sokaklarında akrep ve panzerler konuşlandırarak insanların toplanmasını engellemeye çalıştı. Mahalle halkı polis şiddetinden kaçanlara evlerini açtı. S12

Başyazı

Haziran'dan Eylül'e

C.Dağlı

Olayların yaz ayları boyu gelişimi ve başlayan ayaklanmanın çeşitli eylemlerle devam etmesi, yeni bir ayaklanmanın gelişimi haber veriyordu. Yeni bir olay, bir sorun mücadeleyi bir ayaklanma boyutuna çıkarabilirdi. Öyle de oldu. ODTÜ eylemleri yeni bir dalgayı tetikledi. Ahmet Atakan'ın Hatay'da devlet tarafından öldürülmesi, ODTÜ'den geçen yol protestosuyla genişleyen eylemleri yeni bir ayaklanma düzeyine çıkardı. Böylece Eylül Ayaklanması başlamış oldu. S-2

Devletin Gezi Terörü Tam Gaz!

Dergimiz Yazış-leri Müdürü Sami Tunca ve Mücadele Birliği Platformu temsilcisi Ali Ekber Sever tutuklandı!

İstanbul genelinde 2000 kişiyi kapsayacak bir Gezi davasının açılacağı söylentileri ortalıkta dolarken, Gezi eylemlerine katılan devrimciler, "gizlilik kararı" bulunan dosyalara istinaden gözaltına alınıyor. Neyle suçlandıklarını bile tam anlamıyla öğrenmeden kendilerini cezaevinde buluyor.

Yazışleri müdürümüz Sami Tunca 17 Eylül tarihinde, Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi Ali Ekber Sever ise 1 Ekim'de gözaltına alındılar. İstanbul Adliyesi'nde savcılığa çıkarılan Sami Tunca ve Ali Ekber Sever, "gezi eylemlerine katıldığı gerekçesi ile" tutuklanarak cezaevine gönderildi.

BREZİLYA'DA ÖĞRETMENLER AYAKTA!

Daha iyi bir ücret talebiyle 46 gündür grevde olan öğretmenler, 3 Ekim'de Rio de Janeiro'daki Belediye Binası önünde bir araya geldi. Belediye Başkanı Eduardo Paes'in ücret teklifi oylamasını bekleyen öğretmenler, zam beklendikleri sırada plastik mermi ve ses bombası ile karşılaştılar.

Saldırıya karşı koyan öğretmenler saatlerce polisle çatıştı. Barikatlar kurdu, gaz bombalarını taşlarla birlikte polise geri yolladı.

Merhaba

Bu defa farklı bir biçime bürünmüş olarak siz okurlarımızın karşısına çıkıyoruz.

1990'dan bugüne dergi formatıyla buluştuk sizlerle. Tüm zorluklara ve eksiklerimize rağmen sizlere ulaşmak, sesinizi sesimize katarak güür bir şekilde haykırmak için var gücümüzle çalıştık. Sözümüzü esirgemedik, doğru bildiklerimizi doğrudan, bedelleri göze alarak, söyledik. Yazı işleri müdürlerimize her biri onlarca yıl bula cezalar verildi. Yüzbinlerce liralık cezalar kesildi. Susmadık. Emeğin saflarında, ezilen ulus ve halkların haklarını safında te reddütsüz yerimizi aldık.

"Yasaklı kelimeler" üzerinden estirilen basın yasası terörüne aldırmadık. Yasakların pratikte aşılması, anlamsız bir hiçliğe dönüştürülmesi için hep en öndeydik. Çeyrek asrı bulan kesintisiz yürüyüşümüzde artık yeni bir soluk zamanı. Onbeş günlük siyasal dergi, bundan böyle gazete olarak yoluna devam edecek. Hedefimiz en kısa sürede haftalık gazeteye büyümek. Bunun teknik adımlarını atıyoruz.

Tüm bu değişiklikler kuşkusuz okurlarımızın yayın sürecine daha aktif katılmasını gerektiriyor. Artık militan bir muhabir ve militan bir gazete dağıtıcısı olmak için tüm okurlarımızın görev ve sorumluluk almaları lazım. Her okurumuz bir gönüllü muhabir ve militan gazetece dağıtıcısıdır. Yayınımızın her yere ulaşması için bulunduğunuz illerde gazeteminizin satışı ve dağıtımını yapabilecek gazete-dergi bayileri, kitapçıları bulmak, gerekli görüşmeleri yapıp bize dönüş yapmak, son derece önemli. Okurlarımızdan böylesi girişimler bekliyoruz.

Aynı şekilde çeviri yapabilecek okurlarımızın dünya emekçilerinin soluğunu sayfalarımıza taşımasından büyük bir memnuniyet duyacağımızı da ekleyelim. Çevirileriniz, görüş ve önerileriniz, eleştirileriniz, makaleleriniz, mektuplarınız bizim için olmazsa olmaz önemde. Özellikle işçi-emekçi okurlarımızın sorunlarını paylaşacakları mektuplar için "emek postası" katarımız hazır kıta bekliyor. Unutmayın bu sayfalarda "de te fabula narratur" (anlatılan senin hikayendir)!

İki hafta sonra görüşmek umuduyla...

**Yeni Evrede
Mücadele Birliği Dergisi**
Sayı: 244
23 Ekim - 6 Kasım 2013
Yaygın Süreli Dağıtım

Sahibi:
Yeni Dönem Yayıncılık Basın
Dağıtım Eğitim Hizmetleri
Tanıtım Org. Tic.Ltd. Şti.
Adıma: Sami TUNCA

Adres:
Sofular Mah.
Sofular Cad. No: 8/3
Fatih - İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57

Sor. Yazı İşl. Müdürü:
Sami TUNCA

mucadelebirligi@hotmail.com
www.mucadelebirligi.com

**Baskı Yeri: Yön Basın Yayın,
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi
Sitesi B Blok 1.kat N:366
Topkapı - Zeytinburnu - İst.**

Haziran'dan Eylül'e

Okulların yaz ayları boyu gelişimi ve başlayan ayaklanmanın çeşitli eylemlerle devam etmesi, yeni bir ayaklanmanın gelişini haber veriyordu. Yeni bir olay, bir sorun mücadeleyi bir ayaklanma boyutuna çıkarabiliyordu. Öyle de oldu. ODTÜ eylemleri yeni bir dalgayı tetikledi. Ahmet Atakan'ın Hatay'da devlet tarafından öldürülmesi, ODTÜ'den geçen yol protestosuyla genişleyen eylemleri yeni bir ayaklanma düzeyine çıkardı. Böylece Eylül Ayaklanması başlamış oldu.

C.DAĞLI

1-Eylemler devlete, siyasi iktidara karşı bilinçli, örgütlü güçlerce başlayıp yaygınlaştırıldı. Her ayaklanmada, her devrimde yalnızca olayların etkisiyle başkaları da yer aldığı için eylemlere katılanlar vardı. Ama olaylara bilinçli katılan ya da eylemleri önceden hazırlayan; kendi dışında başlamışsa, ona bilinçli müdahale eden, gelişen ileri götüren devrimci hedefler doğrultusunda yön veren bilinçli, devrimci politik güçlerdir.

2-Bu olayın her yerde isyan hareketine yol açması için siyasal ve toplumsal ortamın buna uygun olması gerekir. Ancak devrimde geber bir yerde küçük bir sorun, bir park sorunu, bir yol sorunu vb. tüm kentleri ayağa kaldırabilir.

Eylül eylemleri, genel durumun bir devrim için ne denli uygun olduğunu bir kez daha göstermiştir.

3-Yönetenlerin şiddeti, tutuklamalar ve katliamları kimseyi korkutmuyor, mücadeleden bir adım bile geri attırmıyor. Tersine herkes kavganın en önüne geçmek için büyük bir istek duyuyor ve öne çıkıyor.

İktidarın onca şiddetine karşın insanlar sürekli sokağa iniyor ve devlet güçleriyle kıyasıya bir kışıymaya giriyor.

Bu demektir ki, burjuva şiddet, halkın yürekli davranışı karşısında etkisiz kalıyor.

Bu yaygın cesarettir. Halkın yaygın cesareti olmadan ne bir devrim zafere ulaşabilir, ne de bu yönde ciddi bir adım atılabilir.

4-Gözüpük siyasal girişim, bu isyan ve başkaldırı devrim içindir, köklü devrimci dönüşümler içindir, reform için değil.

İnsanlar bunca şeyi politik özgürlükler ve yaşam koşullarını değiştirmek için göze alıyorlar.

Reformlar devrimci mücadele sürecinin doğal bir sonucudur.

5-Egemen sosyal sınıf ve politik iktidarın yükselen devrim dalgasını kırmak için geliştirdiği yeni saldırılar ve aldığı önlemler bu sonucu almaya yetmedi. Tarih artan saldırı dalgasıyla kesintiye uğratılmadı. Tersine tarihsel süreç büyük bir hız kazandı.

Kısa sürede büyük bir gelişme sağlandı. Tarihsel gelişme ise kitlelerin, işçilerin rolü olmadan kavranamaz. Çünkü tarihin itici gücü kitlelerdir, sınıf mücadelesidir.

6-Eylül ayaklanmasında, Haziran'dan sonra oluşturulan park forumları, komite ve konseylerin iyi bir rol oynadığı açık.

Bu yeni tip mücadele organlarının kitle eyleminden kopuk var olamayacağı ancak eylem tarafından ve eylem için gelişeceği aynı şekilde çok açıktır.

Yığımsal eylemler, bu örgütsel araçlara dayanarak daha ileri gittiği gibi kendileri de her eylemde biraz daha yetkinleşti, yaygınlaştı ve güçlendi.

7-Kitleler Haziran'da da, Eylül'de de ayaklanmayı, devrim yönünde atılmış önemli bir adım olarak nitelendirirdi. Bunu duvar yazılarıyla, pankartlarıyla ve başka yollarla ve sloganlaştırarak duyurdular. Halk gerçekleri tanımlamada açık ve cesur.

Küçük burjuva sosyalist hareket-

Haziran'da ve onun bir devamı olan Eylül'de büyük halk kitleleri devrimci tarzda savaşınca yönetenlerin tüm ideolojik cepanelikleri çöktü ve artık işe yaramaz hale geldi.

ler ise böylesi bir netliğe kavrayışa ve cesarete sahip olmadılar.

8-Olaylar kendi koşulları ve gelişmeleri içinde kavranabilir. Bu olayların canlı kavranışıdır. Yaşayan marksizmin olguları ele alış yöntemidir.

Binlerce olayın içinde gerçekleştiği güncel durum, sistemin ekonomik, politik krizinin yani devrimci durumun derinleştiği zenginliğini, refahını ve kültürünü başkalarının emeğinden sağlayanların, bu koşulların devamı için emekçiler üzerindeki baskılarını ve saldırılarını artırdığı, bu gelişmenin kaçınılmaz sonucu olarak, düşman sınıflar arasındaki çelişkilerin şiddetlendiği dolayısıyla siyasal çatışmaların yoğunlaştığı siyasal iktidarın, bu çelişkisi ve çatışmaları uç noktaya kadar götürdüğü ve bunun bir ayaklanmaya yol açtığı bir süreci karakterize ediyor.

Uzun bir azmandır devrimci yönde ilerleyen olayların bir yerde genel bir ayaklanmaya dönüşmesi kaçınılmazdır.

Emekçi halkın ezilen halkların koşulları sürekli ağırlaştığı için daha büyük sosyal patlamaların olması bu durumun bir sonucu olacaktır.

9-Milyonların düzene başkaldırması yönetenlerin bugüne dek devrimci gruplara karşı demagojik olarak kullandığı burjuva argümanları, kullanılamaz duruma getirdi.

Haziran'da ve onun bir devamı olan Eylül'de büyük halk kitleleri devrimci tarzda savaşınca yönetenlerin tüm ideolojik cepanelikleri çöktü ve artık işe yaramaz hale geldi.

Devrim, toplumun bir kesiminin (devrimci kesiminin) toplumun diğer kesimine (gerici güçlere) zor araçları yardımıyla kendi iradesini kabul ettirmesidir.

Yönetenler şimdi toplumun devrimci kesimini toplumun gerici kesimiyle tehdit ediyorlar.

Böylece devrimin ne denli güçlü duruma geldiğini kabul etmiş oluyorlar.

10-Bugüne dek burjuvaziye karşı çok sayıda eylem gerçekleşti. Eylem yoğunluğu, yaygınlığı ve niceliği yönünde dünyanın ön sıralarında yer alıyoruz. Eylemler zaman zaman ayaklanma boyutuna varıyor. Süreç, eyleme, isyan ve ayaklanmaya uygun. Ama bu hep böyle devam etmez. Eylemler bir yerde nitel bir sıçrama yapar. Nicelik niteliğe dönüşür. Bu diyalektik bir gelişmedir.

Devrimci yığın eylemlerinin gelişme temposu, yoğunluğu ve genelliği hedefe daha çabuk varacağımızı gösteriyor.

11-Kitlelerin devrimci yönelimiyle oportünist sosyalizmi temsil eden çeşitli hareket, örgüt ve partiler arasında bir paradoks yaşanıyor. Reformistler ve onların oportünist takipçileri, Haziran'da ve Eylül'de hareketi daha ileriye, oradan devrimin zaferine dek götürebilecek perspektife, yetenek ve genel düzeye sahip olmadıklarını çok açık biçimde yığınların gözlemlerine önüne serdiler.

Birçok olayda ortaya çıkan, Haziran'da çok daha belirgin duruma gelen bu anlayış yoksunluğu ve pratik çapsizlik, kapasitesizlik, Haziran'a rağmen devam etti. Eylül'de ise değişen bir şeyin olmadığı görüldü.

Eylemlere yön vermek için onun içinde olmak gerekiyor, fakat içinde bulunmak, ona yön vermek demek değildir.

Devrimin güncelliğini kavramayan, kabul etmeyen biri, yığın eylemlerine devrimci doğrultuda yön veremez.

Artık şu apaçuktur; eksiklerini ve yetersizliklerini görerek ve onları gidererek hareketi daha ileriye taşıyacak olan devrimci Marksistlerden başkası değildir.

12-Kitlelerin, işçilerin tekelci sermaye ve faşist devlete karşı mücadelesi uzun zamandır saldırı boyutundadır. Haziran'dan Eylül'e saldırılar üst düzeye çıktı ve bunlara milyonlar katıldı.

Bu süreçte halk kitlelerinin kazandığı yani zafer elde ettiği de oldu. Haziran ve Eylül bunun en somut kanıtıdır. Halkın zaferi proletaryanın zaferine hizmet eder ve proletaryanın zaferinin koşullarını hazırlar. Bu nedenle işçi sınıfı halk eyleminin önünde yer almalıdır.

13-Halk eylemi, yönetenlerin egemenliğini tehdit eden bir noktaya doğru yol aldıkça uzlaşmacı sosyalistler de bugün devrimci düşüncülerini devrimin ilerinin sorunu olduğunu söyleyerek burjuvaziye güvence verme yarışına girdiler. Ayaklanma sırasında tam da bunu yaptılar.

Böylece kendi oportünist politik özlüklerini ve düşüncülerinin iyileştirmeler olduğunu açığa vurmuş oldular. Başka zaman gerçek politik çizgileri bu denli çabuk açığa çıkamazdı.

Ayaklanma sırasında, devrim dönemlerinde her sınıf, her politik parti ve her eğilim, bu gelişme karşısında tavrını net olarak ortaya koymak zorundadır.

14-Bu hareketler, bugüne dek aslında muhalefet hareketi olmanın ötesine geçemediler. Kendilerini parlamenter bir kavram olan "muhalefet" kavramıyla tanımlıyorlar. Hatta isim olarak bile kullanıyorlar. Olayların devrimci yönde ilerlemesi karşısında kullandıkları devrimci mücadele ifadesi de onların ağzında gerçek içeriğinden farklı olarak muhalefet mücadelesi biçimini almıştır.

Daha çok devrimci olmayan dönemlerde kullanılan bu kavram yerine devrimci dönemlerde devrimci mücadele kavramı -gerçek anlamıyla devrimci mücadele- kullanılır.

Bu topraklarda burjuvaziye ve faşist devlete karşı verilen mücadele devrimci mücadele biçimini aldı. Haziran'da ve Eylül'de ise bu mücadele üst biçimine ayaklanmaya dönüştü. Yaz boyunca süren devrimci savaşımdı.

15-31 Mayıs'ta patlak veren Haziran devrimci halk ayaklanması kitleler için tam bir eğitim okulu oldu. Devrimci eğitim daha sonra çeşitli eylem biçimleriyle ve park forumlarıyla devam etti ve derinleştirildi. Eylül'de ise eylemlere katılan yığınlar daha deneyimli, savaş kapasitesi artmış ve birçok yönden yetkinleşmiş olarak çıktılar. Şimdi yeni eylemlere daha deneyimli, nitelikli ve daha yetkin olarak hazırlanıyorlar.

Dolayısıyla bu süreç ve verilen savaşım ılımlı, geri, sığ ifadelerle tanımlanamaz. Süreç olaylar ve gelişmelerin yönü en özsel, en önemli ve en temel yönüyle tanımlanmalı ve en keskin biçimiyle açıklanmalıdır.

Ben Ne Dersem O!

KCK Eşbaşkanı Cemil Bayık, Reuters muhabirine yaptığı açıklamada hükümeti, "Sürecin sonuna gelindi. Ya Kürt hareketiyle derin ve anlamlı müzakereleri kabul ederler ya da Türkiye'de iç savaş çıkar."

Türk hükümeti şartlarımızı kabul etmezse çekilen grupları Kuzey Kürdistan'a göndermeye hazırlanıyoruz" sözleriyle "uyarıyor."

Ama bu yolla UKH'nin Kürt Ulusunun kendi kaderini tayin hakkını elde etmesi konusunda sonuç alamayacağı biliyoruz. Peki, yanlış nerede? Yanlış, bir ulusun kendi kaderini

tayin hakkının devlet ve hükümetle "müzakere-anlaşma" yoluyla elde edilebileceğini düşünmekte.

Birincisi, UKH gerçekten kalıcı ve gerçekten demokratik bir barış istiyorsa ezen ve egemen ulusun burjuvazi ile hükümetine karşı bir iç savaşın zorunlu olduğunu; bu amaçlara iç savaştan, devrimden başka bir yolla varılmayacağını bilmek, içselleştirmek ve tüm politikalarını buna uygun biçimde şekillendirmek zorunda.

Bu anlamda, hükümetle, devletle yürütülen "çözüm süreci" nasıl bir anlaşmayla sonuçlanırsa sonuçlansın, tarihte ezilen bir ulusun nasıl kurtulacağını değil, nasıl kurtulmayacağını örneği olarak yerini alacak.

Hükümet ve devlete karşı savaş, devlet ve hükümeti "yola getirme"nin bir tehdit aracı olarak değil, gerçekten demokratik ve gerçekten kalıcı bir barışa ulaşmanın yolu olarak kabul edilmeli.

Bunun neden böyle olduğunu, bütün tarihsel deneyimler, bütün teorik/politik mülahazalar bir yana, "Çözüm Süreci" olarak geçirdiğimiz şu son bir yıl yeterince göstermiştir. "Çözüm Süreci"nin belki de tek yararı işte bu gerçeğin geniş halk kitleleri, Kürt halkı tarafından anlaşılmasına yardım etmiş olmasıdır. Çünkü, en iyi "anlaşma" durumunda bile Kürt halkının payına düşecek şey, "ezilen ulus" konumunun nispeten daha katlanılabilir koşullarda sürmesidir; ezilen ulus

konumunun değişmesi değil.

Kürdistan'ın ilhakının devam edeceğini konuşmuyoruz bile. Oysa meselenin özü tam da bu noktadır ve bu nokta sadece devlet ve hükümet tarafından değil, UKH'nin etrafını bir koza gibi sarmış olan sosyal reformist çevreler, partiler tarafından da özenle gözden kaçırılmaktadır.

Leninistler her zaman kalıcı ve demokratik barıştan yana olmuşlardır. Ama böyle bir hedefe burjuva hükümet ve devletle anlaşma yoluna varılmayacağını Kürt halkına, ezilen tüm ulus ve ulusal topluluklara açıkça söylemek kendine devrimciyim diyen herkesin görevidir.

Şimdi soru şudur: Devlete ve hü-

kümete karşı mücadele etmek kişiyi devrimci yapmaya ve devrimci hedeflerine ulaştırmaya yeter mi? Yetmez!

Devlete ve hükümete karşı mücadelenin kesin zaferi ve devrimci niteliği onun iktidarın ele geçirilmesi hedefiyle ilişkisine bağlıdır. Böyle bir hedefle ilişkisi olmayan biçim ve yöntemler; kullanılan araçlar ne olursa olsun ne kesin zafere götürürler ne de devrimci niteliğe sahip olurlar.

Haziran Halk Ayaklanması, iktidarın ele geçirilmesi hedefine kesin biçimde bağlanmayan bir mücadelenin ya da savaşın zafere ulaşamayacağını öğretici bir örneği oldu. Öğrenmek isteyenler için..

ESERİNİZLE GURUR DUYUN!

Suriye'de dinci-faşist katil sürülerinin katliamları artık gizlenemez boyutta. Her geçen gün vahşetlerinden parçalar saçılıyor ortalığa! Rojava'da Kürt sivilleri rehin tutan, rasigele öldüren, "saatlik dini nikahlarla" tecavüz eden bu güruh, rejimi destekledikleri iddiasıyla insanları öldürüyor, cesetlerini çatlardan atıyor... Koyun boğazlar gibi ellerini ayaklarını bağladıkları insanların boğazlarını bıçakla keserek kellelerini koparıyor, yüreklerini çıkarıp yiyor!

İnsan Hakları İzleme Örgütü'nce açıklanan rapora göre bu çeteler, Ağustos ayında Suriye'nin Lazkiye kentine bağlı köylerde Alevilere karşı korkunç bir katliam gerçekleştirdiler! Çoğu kadın ve çocuk olmak üzere yüzlerce Alevi, yaşlı genç, hasta-sakat demeden hunharca katledilmişler.

"Cesetlerin birçoğunda sivri bir aletle açılmış kesiklere ilaveten, tüm bedene yayılmış çoklu kurşun yaraları bulunuyordu... Birçok cesette ise başların kesik olduğunu gözlemlendi... Bazı cesetlerin tamamen kömürleştiği bazılarının ise ayaklarının bağlı olduğu görüldü..." diyor rapor.

Lazkiye, Suriye'nin Türkiye'ye oldukça yakın bir ildir ve buraya dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen dinci-faşist katil sürülerinin geçiş güzergâhı Türkiye'dir. İçgüdüleri insanlığa karşı suç işlemek üzere serbest bırakılmış bu sürüler, icraatlarını gerçekleştirecekleri yerlere gitmeden MİT'yle, Ordusuyla, polisi ve askeriyle silah, teknik, askeri eğitim, planlama gibi akla gelebilecek her yönden desteklenip donatılmaktadır.

Bakmayın şeriatçı tosuncuklara şimdilerde hükümetin göstermelik tepkisine! Gizlenemez hale gelen vahşet tüm dünyada tepkiler toplayınca, zevahiri kurtarma derindeki iktidar, Diyanet İşleri Başkanı ve Cumhurbaşkanından başlamak üzere

art arda El-Kaide karşıtı açıklamalar yaptı. Ordu da sınırda topları ateşledi. Bu vahşi yamyam sürüsünün, kimyasal saldırılar da dahil olmak üzere pislikleri ortalığa saçıldıkça, onun bir numaralı suç ortağının telaşı daha da artacak. Bu tür göstermelik tepkiler onu kurtarmaya yetmeyecek.

Mevcut dinci faşist iktidar Alevilere ve tüm insanlığa karşı işlenen katliamlarda gırtlığına kadar suçla bulaşmıştır. Bu iktidarla birlikte tüm devlet yapılanması mezhepçi ve Aleviler başta olmak üzere, kendi inançlarından olmayan tüm topluluklara karşı kin ve nefret içinde her türlü kanlı katliamı işleyecek karakterdedir.

Mısır'da öldürülen bir kadın için timsah kolaylığında gözyaşlarını saçan bu iktidar kadrolarının, dinci faşistlerin Suriye'de Alevilere, Hıristiyanlara ve diğer inanç topluluklarına karşı işledikleri suçlar karşısındaki soğukkanlılıkları yeterli bir kanıt değil mi?

İktidara son söz: Yukardaki resme iyi bakın! İyi bakın ve tosuncuklarınızın yaptıklarıyla... eserinizle gurur duyun!

Devletin Alevisi Olmayacağız

Ankara Tuzluca'yı da "Alevi Asimilasyonuna Hayır" çağrısıyla 12 Ekim günü bir miting düzenlendi. Çok sayıda Ankaralı kurumun düzenlediği miting, Haziran ayaklanmasında ölümsüzleşen gençler anısına saygı duruşu ile başladı.

Ortak basın açıklamasını Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Mamak Şube Başkanı Mustafa Demirtaş okudu. Devletin demokratik talepleri kabul etmeyerek Alevileri yok saydığını, sahte açılımlarla kendi Alevisini yaratmaya çalıştığını belirten Demirtaş, sözlerine "Bugün mahallemizde 12 Eylül darbesinin çocukları olan İzzettin Doğan ve Fettullah Gülen'in devlet destekli sahte kardeşleşme projesiyle karşı karşıyayız" diyerek devam etti.

Demirtaş, "Büyük bir yaygara kopartarak açıldıkları demokrasi paketinden çıkan baskı ve devlet terörünün artırılması demokratik uygulamaların yaygınlaşması oluyor. Toplumla alay edencesine demokrasi olarak sundukları pakette Kürt halkına dair hiçbir şey bulunmuyor. Aleviler için ise lütuflmuş gibi bir üniversitenin isminin Hacı Bektaş-ı Veli Olması yeter deniyor. Kısacası AKP'nin demokrasi paketinden ileriye atılmış tek bir adım dahi bulunmuyor. Tersinden ortaçağ karanlığına koşar adım dönmeye; dinsel gericiliğin etki alanı genişletilmeye, Kürt halkı ve Alevilerin en temel hakları görmezden gelinmeye devam ediliyor" dedi.

PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül de, 3 Kasım'da İstanbul Kadıköy'de de miting düzenleneceğini hatırlatarak, 1 milyon kişinin bir araya gelerek AKP'ye ders vereceğini söyledi.

Bülbül, "Metiner devşirme bir cahildir. Asıl terör yuvası olan Hasan Ferit Gedik'i öldürenlere destek verenlerdir. Aylardır Tuzluca'yı halkının üzerine atılan gaz bombalarının, TOMA'ların olduğu

yerdir. Ethem, Ali İsmail'i katledenlerin olduğu yerdir. Cemevleri mektebi irfan yerleridir." dedi.

Rojava'da Şervan Müslim, burada Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Medeni Yıldırım'ın aynı davanın insanları olduklarını belirten Bülbül sözlerine şöyle devam etti: "Ve aynı düşman tarafından katledildiler. O zaman bizim onlara karşı birlik olmamız hayati önemdedir. Biz AKP'yi paketleme projesini hep birlikte başarabiliriz. Rojava, Roboski, Madımak, Gezi katliamlarının hesabını ancak hep birlikte sorabiliriz. Bunun için birlik olmalıyız".

DİSK'e bağlı Sosyal-İş Leroy Merlin işçileri grevlerinin 10. gününde olduğunun hatırlatıldığı mitingde, Tuzluca'yı halkı greve destek vermeye çağrıldı.

Konuşmaların ardından Gülcihan Koç, Malik İnci ve Dertli Divani sahneye çıkarak türkülerini söyledi.

Miting boyunca polis helikopterleri, uçuş yaparak, yansıttığı ışıkla kitleyi provoke etmeye çalıştı. Mitingin ardından polisin mahalleden çıkmasını isteyen Tuzluca'yı halkı, polis noktasına doğru yürüyüşe geçti. TOMA ve akreplerden tazyikli su ve gaz bombaları ile saldırı gecikmedi. Tuzluca'yı halkı, saldırı üzerine hızla sokaklara barikatlar kurarak, direnişe başladı. Tazyikli su ve gaz bombalarına, havai fişeklerle karşılık verildi.

Geç saatlerde, çok sayıda çevik kuvvet polisi, ara sokaklara girerek eylemcileri gözaltına almaya çalıştı. Çatışmalar sabah saatlerine kadar sürdü.

General Yoldaş Giap

Hangi burjuva liderin arkasında halk kitleleri kırk kilometrelik yolu insan kalabahıyla doldurmuşlardı ki!

Varlığı neredeyse hissedilmeyecek derecede sessiz bir yaşam sürdüren Vo Nguyen Giap, ölümlüyle Vietnam işçi sınıfı ve emekçilerinin iç dünyasını derinden sarstı;

Milyonlar onun için soylu gözyaşlarını döktü; milyonlar onun cansız bedeni arkasında O'nun dışında hiçbir şey düşünmeyerek kilometrelerce yürüdü. Birazdan ayağa kalkacak ve bir konuşma yapacak da o tarihi anı kaçırmak istemiyormuşçasına kimse, yorgun bedeninin isyanına aldırmadan, ayrılmak istemiyordu törenden.

"Bütün ülke arkasından gitti, çünkü O ABD'yi yendi" diye yazıyordu burjuva gazetelerden biri. Bir başkası, "Efsane General" diye söz ediyordu.

Elbette kadribilirliklerinden değil. Milyonların, yüz milyonların yüreğinde taht kurmuş bir kahramandan başka türlü söz etmenin onlara neye mal olacağını bildiklerinden böyle yazıyorlar. Hangi burjuva liderin arkasında halk kitleleri kırk kilometrelik yolu insan kalabahığıyla doldurmuşlardı ki!

İşçi sınıfı ve emekçi halklar sağlam karakterlidir. Erdemi, iyi-

liği, insanca olan, insanı yüceltmeye dair yapılan hiçbir şeyi ve bu konuda mücadele eden hiç kimseyi unutmazlar; kendilerine kötülük yapan ve acı çektirenleri de..

Vo Nguyen Giap, bu yoldaş-komutan gerçek bir komünist olarak yaşadı ve yaşadığı gibi bu dünyadan göçtü. Yaşamını en ufak bir şahsi çıkar gözetmeden Vietnam halkının ve tabii ki dünya halklarının kurtuluşuna, bu mücadelenin zaferine; insanlığın komünizm hedefine adanmış olarak yaşadı. Onun yüceliği sadece efsane bir komutan olmasında değil,

onun asıl yücelten değer, O'nun tepeden tırnağa bir komünist; yaşamının her anını ezilenlerin kurtuluşuna adanmış olmasıdır.

Bütün bir ülke halkının, dahası, dünyanın dört bir köşesindeki ezilenlerin, çoğu belki de adını ilk defa duydukları halde, tepeden tırnağa komünist olarak yaşamış ve böyle de ölmüş bir insan için sessizce gözyaşlarını akıtmaları bize neyi anlatır?

Tarihle birlikte dünyanın tüm ezilenlerinin komünizme doğru almakta olduğundan başka neyi anlatır?

“Devrim Televizyondan Yayınlanmayacak”

Televizyon kanallarının, gazete sayfalarının ayaklanmaya, onun hikayelerine, görüntülerine, anlarına ekranlarını, sayfalarını kapattığında, ayaklanmacılar hızlı bir refleksle kendi araçlarını yarattılar. Tıpkı bir karikatüristin çizdiği karikatürde olduğu gibi buzdolabı da dahil olmak üzere her şey Taksim Ayaklanması'nı anlatmaya başladı.

Şimdiye dek burun kıvrıdığımız akıllı telefonlar hiç bu kadar gerekli bir araca dönüşmemiştir. Taksim'e doğru ışıl ışıl bir kent akıyordu ve bu akışı parmak hareketiyle atılan twittler, facebook üzerinden yapılan çağrılar daha da güçlendiriyordu. Yalnızca 31 Mayıs günü sekiz saat gibi kısa bir sürede 2 milyon tweet atılıyor. #direngeziparkı 950 bin tweet'le birinci sıradayken, ardından #occupygezi (170 bin tweet) ve #geziparkı (50 bin tweet) olarak belirleniyor.

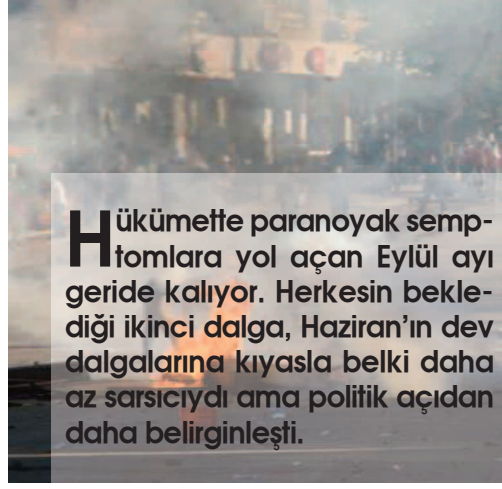
Twitter üzerinden atılan mesajlar yalnızca sanal alemde değil, Taksim'e doğru çıkan yollar üzerinde duvar yazısı olarak her yeri kaplıyor. Metin Üstüdağ'ın attığı “Sinirlenince çok güzel oluyorsun Türkiye” tweetti artık çapulcuların eliyle duvarlara taşınıyordu.

Sanal alemin en korkutan yanı olan bilgi kirliliği sorunu ise ayaklanmacılar tarafından kısa sürede çözüldü. Bir bilginin doğruluk ya da yanlışlığı çok kısa sürede herkese ulaştırıldı.

En önemlisi de ayaklanma gibi ciddi bir olayın içindeyken mizah unutulmamıştı. Tweetlerden yansıyan mesajlar, duvarları dolduran yazılar ayaklanmanın neşesini sunuyordu bize. Gücünü de buradan aldı. Portakal gazını yedikten sonra, ‘bunun çilekliği yok mu’ diyen bir nesle çatıttık...Cop, tazyikli su, biber gazı, isyan etmiş hepsi havagazi!Piknik tüpünü çakmakla kontrol eden bir millete, biber gazı işlemez!Alkolden korunalım derken, biber gazı bağımlısı olduk.Biber gazı cildi güzelleştirir!Milli içkimiz bundan böyle biber gazı.Kim derdi ki biber gazı, umut kokacak.Biber sevmem. Ama doğru amaçlar için yiyince biber gazı iyiymiş.Biber gazı başta biraz tatsız geliyor ama alışıyorsun.

Mizah yazarlarını kışkırtacak yaratıcılıkta espiriler ortaya çıkardı ayaklanmacılar. Mazlumun silahıdır mizah diyen Vedat Özdemiroğlu, “başından beri Gezi'deyim; eylemcilerin mizahı, benim eylemciliğimden daha iyi” diyerek ayaklanmacıların hakkını veriyor. Sanki sokaktaki insanlar espiri üretmekte birbiri ile yarışıyor. Mizah ayaklanmacıların zekasının, korkusuzluğunun, haklı olduğunu bilmenin inancını, cürretini ve kararlılığını gösteriyordu.

Eylül Ateşi

Hükümette paranoyak semp-tonlara yol açan Eylül ayı geride kalıyor. Herkesin beklediği ikinci dalga, Haziran'ın dev dalgalarına kıyasla belki daha az sarsıcıydı ama politik açıdan daha belirginleşti.

Halklar, bundan sonraki ayaklanmalarda sonuç almayı istiyor. Bu sonuç, en azından hükümetin istifasıdır. Halklar bu ilk önemli sonuçtan sonra her şeyin çorap söküğü gibi geleceğini umuyor. Ama böyle bir sonuç için sadece büyük kalabalıklar yetmez. Bu kalabalıkların ilkinden daha atılgan, politik açıdan daha berrak, hedefe varmak için daha kararlı olması gerek.

Daha kararlı ve militan bir kitle eylemi için üst üste binen olayların eğitici rolüne güvenebiliriz. Öte yandan geniş kitleler, politik öncülerin etkinliği ölçüsünde, sarsıcı olayların eğitiminden duru politik sonuçlar çıkarılabilir. Ne yazık ki, bu konuda Leninist Parti dışındaki tüm politik çevreler, tam anlamıyla sınıfta kaldılar. Kimileri “emek en yüce değerdir” temelinde hazırlanmış anayasa taslaklarını emekçilerin önüne sürerek, marksizmin en temel meselelerinde bile ne denli bir cehalet içinde olduklarını sergilediler. Kimileri

ise “hükümet özür dilesin” talebini en başa koyup, ayaklanmış milyonları pespayenin pespayesi bir sonuç için kanını dökmeye davet ettiler. Doğrusu ya, emekçiler, öncülerin bu perişan halini görünce, sonuç alıcı bir ayaklanma için cesaret ve güven bulamazlar. Böyle öncüler sussalar daha iyi olurdu, nihai çarpışmaya daha hızlı gidilirdi.

Neyse ki, kavga amansız, çelişkiler alabildiğine derin ve olgun. Böyle pespaye talepler ve cehalet dolu anayasal şiarların bilinçleri körelten etkisi, kısa zamanda kendine, sokağın dilinde bir çıkış buluyor. Gaz bulutu ve havai fişekler ortasında çatışan kitle, devrim vurgusu çok daha net sloganlar üretmeye başlıyor. Öncülerine rağmen çatışma halindeki bu kitle, milyonlarca insanın doğrudan iradesi devrim sürecine katıldığında, devrimin nesnel yasalarının önünde sonunda tüm cehalet ve pespayeliklere üstün geleceğini kanıtıyor. Sermaye güçleriyle bizzat çatışan milyonların iradesi ve bilinçliliği,

sırf Leninist Parti öyle gördüğü için değil, ama devrimin nesnel ve kaçınılmaz uğrakları oldukları için Leninist şiarları öne çıkaracaktır. Bundan kimsekinin şüphesi olmasın.

Ayaklanmanın Eskiçi Dükkânı

Ayaklanmanın uzun bir dönem yayılmış süreç halinde gelişimi; ayaklanmayı uzun iç savaşın bir aşaması olarak görmenin doğruluğunu gösteriyor. Tek bir darbeye bütün sonuçların alınacağını beklemek yanlıgı olurdu.

Uzun iç savaşın bastırıldığı, daralttığı, politik hareketlilik nihayet Haziran Ayaklanmasıyla bu kez gerçek toplumsal güçlere dayanan bir gelişim olanağına kavuştu. Süreç olarak ayaklanma, birbirini izleyen büyük dalgalar ve her iki dalganın arasında geçici durgunluklar, kavganın derslerini özümseyip politik berraklığa ulaşmak için verilen aralar biçiminde cereyan ediyor. Ve her dalga geride eski zaman alışkanlıklarını, dar kalıpları, ayağa do-

MÜCADELE BİRLİĞİ TEMSİLCİSİ ALİ EKBER SEVER TUTUKLANDI

Gezi Parkı eylemlerine katıldığı gerekçesiyle gözaltına alınan Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi Ali Ekber Sever, 3 Ekim günü tutuklanarak Metris Cezaevi'ne gönderildi.

Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi Ali Ekber Sever 1 Ekim günü gözaltına alınmıştı. Dosyasında gizlilik kararı bulunduğu söylenen Sever, 24 saat boyunca avukatıyla da görüştürülmedi.

2 günlük gözaltının ardından İstanbul Adliyesi'nde savcılığa çıkarılan Ali Ekber Sever, “gezi eylemlerine katıldığı gerekçesi ile” tutuklanarak Metris Cezaevi'ne gönderildi.

Devlet Haziran Ayaklanması'nın intikamını tüm devrimcileri bölükler halinde zindanlara atarak almaya çalışıyor. Bizler de “çiçekleri koparabilirsiniz ama asla baharın gelişine engel olamazsınız” diyoruz.

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

ALİ EKBER ARKADAŞIMIZI YALNIZ BIRAKMAYACAĞIZ

Forumumuzun katılımcısı Ali Ekber Sever, 2 Ekim Çarşamba günü “Gezi eylemlerine katıldığı” gerekçesi ile gözaltına alınmış, saatlerce avukatı ile görüştürülmemiş ve ardından çıkartıldığı mahkemeye tutuklu yargılanmak üzere cezaevine gönderilmiştir.

Gezi direnişiyle büyüttüğümüz dayanışmamızla Ali Ekber arkadaşımızı yalnız bırakmayacak ve davasının takipçisi olacağız.

Tatavla Dayanışması

“Görevimi Yerine Getirmeye Devam Edeceğim”

Mücadele Birliği Dergisi Yazışmaları Müdür Sami Tunca 17 Eylül sabahı gözaltına alınmış, çıkarıldığı mahkemeden sonra tutuklanmıştır. Tutuklanarak Metris Cezaevi'ne gönderilen Sami Tunca sevk edildiği Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nden yoldaşlarına ilk mektubunu yollayarak “Görevimi yerine getirmeye devam edeceğim, gözümüz kulağımız dışarıda olacak” dedi.

“Merhaba Yoldaşlar, Dostlar;

Bilindiği üzere 17 Eylül sabahı erken saatlerde gerçekleştirilen bir operasyonla Tekirdağ'dan alınarak İstanbul'a getirildim. Alelacele hazırlanan bir iddianameyle tutuklanarak Metris Cezaevi'ne gönderildim. Peki neydi bu iddialar?

1 Mayıs'a katılmam, Gezi eylemlerinde yer almam, yasal basın açıklamalarına katılmam ve en dikkat çekicisi de MÜCADELE BİRLİĞİ DERGİSİ yazı işleri müdürü olmam. İddialara tek tek değineceğim.

1 Mayıs; ne yazık ki, bu ülke toprakları üzerinde 1 Mayıs denildiğinde akla ilk gelen biber gazı, cop, gözaltı oluyor. Bilindiği üzere 2013 1 Mayıs'ı da bunların yaşandığı bir gündü. Devletin bütün saldırılarına karşı deyim yerindeyse yüzbinler Taksim'e çıkmak için sabahın erken saatlerinde Taksim'e giden bütün yolları 1 Mayıs Alanı'na çevirdi. 77 Katliamının hesabını sormak ve işçi sınıfının mücadele gününde ben de görev yerindeyim.

Hemen 1 Mayıs'ın ardından 31 Mayıs günü başlayan ayaklanma ismi yıllarca toplumda birikmiş öfkenin dışı vurmasıydı. Eylem öyle bir büyüdü ki, milyonlar sokaklarda sisteme karşı öfkelerini gösterdi. Ben de yine görev yerimdeydim.

Gerek bir gazeteci olarak gerekse sosyalist kimliğimle bu eylemlerde yer aldım. Tabii polisler tarafından hazırladığı iddianamede bu eylemlerde taşlarla, demir çubuklarla fo-

toğrafların olduğu iddia edildi. Ama ana gösterilen kişinin yüzü gözü kapalı.

Yaptığımız basın açıklamalarında çekilen fotoğrafların da bu iddialar arasında tuhafına gidene yanlardan birisi, basın açıklaması sırasında kolluk kuvvetleri müdahale etmiyor, karışmıyor, ama hemen akabinde bunlar yasadışı sayılıyor.

Gelelim diğer bir iddiaya.

Mücadele Birliği Dergisi'nin TKEP/L örgütünün propagandasını yaptığı bunun açılan davalarla somut olduğu iddia edildi. Ben de bu derginin 15 günde bir yayımlanan sosyalist bir dergi olduğunu, ne kadar hakkında böyle iddialarda bulunulsa da derginin yayınlanmaya devam ettiğini, herhangi bir kapatmanın mevcut olmadığını ve bu yayının sosyalist bir kimli olmasından kaynaklı bu gün böyle iddiaların tamamıyla siyasi bir karar olduğunu belirttim. Ama gerek savcılık gerek mahkeme heyeti tutuklanmam yönünde kanaatleri olduğunu bildirerek Metris Cezaevi'ne gönderildim. Şimdi Metris Cezaevi'nde gazeteciliğe devam edeceğim. Uzun bir süre cezaevinde kalacağım kesin. Daha önceden yargılandığım bir davadan 11,5 yıl ceza aldığımı da öğrendim mahkemedeysen.

Çok önemli bir süreçten geçiyoruz. Bugün sisteme karşı ayaklanan milyonları artık durdurmak devlet tarafından neredeyse imkânsız gibi. Bu süreç bize SSCB Devrimi'ni hatırlatıyor. Böyle bir süreçte

lanan geleneksel düşünme biçimlerini bir tortu misali bırakıyor.

Haziran Ayaklanması, bu tarihi eyleme katılan ama ulusal şoven önyargılarla kafası dolu kabalıkları, düzen partilerinin kulvarından çıkardı. Ayaklanmacıları kendi saflarına çekmeye çalışan CHP, İP gibi şovenizmin ana damar partileri, kendi genç unsurlarının devrim saflarına kaymasını izlemek zorunda kaldılar.

Haziran Ayaklanması geride bıraktığı bir diğer tortu, devrim saflarında son yıllarda iyice hakim olan mağduriyet söylemlerini, vicdan, hukuk ve adalet arayışını öne çıkaran, ama bu yoldan gücünü değil güçsüzlüğünü, kendine güveni değil, özgüven eksikliğini dışı vuran politika yapma biçimiydi. Oysa Haziran Ayaklanmacıları öylesine özgüvenle doluydu ki, düşmanlarıyla dalga geçmekten bir an bile geri durmadılar, en kahredici cevaplarını hep mizah yoluyla verdiler.

Henüz Haziran'ın o büyük dalgasını yakalayamadık ama Eylül isyanları, reformist hayallerin kuyusunda eşelenenleri fena halde sarstı. Reformist parti ve örgütlerin üç önemli kalesinde, Tuzluca'yı, Kadıköy ve ODTÜ'de patlak veren Eylül isyanları, Antakya-Armutlu, ve Gazi gibi militan merkezlerin desteğiyle ileri mevziler yarattı. Görünen o ki, ayaklanmanın ikinci büyük dalgası, her geri çekilmeyi kendi şenliğine çevirmekte ustalaşan reformist partilerin tabutuna son çivi yi çakacak.

Her büyük dalga, milyonların irade ve bilinçlerini Leninist şiarlara doğru işte böyle taşıyacak. Her zaman söyledik, şimdi daha yüksek sesle söylüyoruz ki, yaşam bizden yana!

dışarıda olamamak ayrı bir üzücü. Ama dışarıda verilen mücadelenin aynı zindanlarda da devam ediyor. Halk bir yandan dışarıyı sürüklerken, içeriği yani zindanlar ayağını unutmadan mücadele etmesi gerektiğini unutmamalıdır. Binlerce tutsak böyle bir süreçte gözü kulağı dışarıdaki mücadeleye çevirmiş ve desteklerini sunmuşlardı. Şimdi Gezi eylemlerinin zindan ayağını düşünmek gerek. Artık işçi ve emekçiler uyuyan değil, toplumsa tüm olaylarda bir şekilde kendini var etmektedir. Bu süreç bizlere çok şeyler öğretti. Her defasında yeni deneyimler edindik. Ve edinmeye de devam ediyoruz. Şimdi eline dergiyi alınız, Mücadele Birliği veya Genç Yoldaş'ı, bir defa düşünmeliyiz. Bu bize ne öğretti ve ne yapmamız gerekiyor. Dergilerimizi artık daha fazla alana yayma zamanı geldi. Gidebileceğimiz her yere gitmeli, girebileceğimiz her eve ulaştırmak zorundayız yayınlarımızı. Çünkü devlet yayınlarımızdan, kitaplarımızdan ve her şeyden korkar haldedir. Bizler bunun üzerine inatla gitmeliyiz.

Yoldaşlar kendinize dikkat edin. Gözümüz kulağımız dışarıda sizlerde olacak unutmayın olur mu? Her yazı işleri müdürümüz içeri girildiğinde devletten paket açıklaması geliyor. Bakalım bu defa ne olacak görecekiz. Hepinizi çok seviyoruz. Uzun uzun mektuplaşalım olur mu?

Sami Tunca / Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi'

Artık Aslan Uyumuyor

Merhaba dünya. Biz Anonymus. Biz insanlarız. Dünya devletleri, bu mesaj son UYARIMIZDIR. Oyun resmen sona erdi. Sosyal medya yeni bir şey doğurdu. Şimdi kayıtları doğru tutmanın zamanıdır. Bu video dünyanın kalbine ve aklına iletilen o kıvılcımın güdülenmiş halidir. Bu video bir fikir, paylaşılmış bir fikir. Bu yüzden dikkatli dinleyin ve oturduğunuzdan emin olun.

5 Kasım 2013'ü Anonymus, Dünya Sivil İtaatsizlik Günü olarak adlandırıyor. Bu sefer dünyanın her yerindeki devlet olanaklarını hedef alıyoruz.

Tüm özgür düşüncelilere sesleniyoruz. Zaman; dünya sivil itaatsizlik zamanıdır. Zaman; aynı zamanda, dünyanın her yerindeki konfederasyonların desteklediği bir zamandır. Aslan artık uyumuyor. Kendinize sunu sorun; Biz tarihi yaratırken siz nerede olacaksınız. 5 Kasım 2013 Dünya çapında. **Şimdi Her yeri İşgal Etme Vaktidir.** Şimdi vakit; taleplerimiz karşılanıncaya dek protesto alevini serbest bırakma zamanıdır. Kardeşlerimizin uyanıp sokakları ele geçirme zamanıdır. Yoksulluk savaş demektir.

Hayalcilere, insanlığın özgürlüğü için direnenlere, işgalcilere, bir şeyleri değiştiren kişilere ; bu dayanışma meselesidir. Ama bundan öte insanlarla ilgilidir; tanıdığımız , dünyanın her yerinde ortak bir amaç için direnen insanlarla. Sayısız ekolojik ve sosyal problem karşısında endişelenenler için beraber direniyoruz.

Sonsuz insanlık özgürlüğünü paylaşmış ve göstermiş, genç ve idealist insanlar olduğu sürece her zaman umut olacaktır.

Biz Anonymus. Biz Lejyonuz. Affetmeyiz, Unutmayız. 5 Kasım 2013'te. Bizi Bekleyin.

ÇÖP İSTEMİYORUZ

Samsun'un Vezirköprü ilçesine bağlı Örencik köylüleri, köyün 1 km kadar yakınında bulunan çöplük alanında eylem yaptı.

Vezirköprü Belediyesi'nin çöpleri köyün yakınında bir alana dökmelerinden şikayetçi olan köylüler, çöp alanına gelen iş makinesinin çalışmasına ve çöp kamyonlarının çöpleri boşaltmasına engel oldu. Burada toplanarak eylem yapan köylüler, belediye başkanın bölgeye gelmesini istedi.

Olay mahalline gelen Vezirköprü Belediye Başkanı İ.Sadık Edis, vatandaşların şikayetlerini dinledi. Jandarmanın da güvenlik önlemi aldığı eylemde köylüler, Başkan Edis'e, "Çöplerin bu alana dökülmesini istemiyoruz. Köye çok yakın olduğu için hayvanlarımız telef oluyor. Kokusu çok rahatsız edici ve yolun kenarına kadar bu çöpler yığıldı" dedi.

Konuyla ilgili fotoğraf çekip Başbakanlığa da mektup yazdıklarını ve halen cevap alamadıklarını belirten köylüler, iki gün önce akşam saatlerinde çöp alanında yangın çıktığını ve itfaiyenin çalışması sonucu yangının büyümeden söndürüldüğünü belirtti.

Köylülerin şikayetlerini dinledikten sonra konuşan Başkan Edis, "Dokuz belediyenin ortak çöp arıtma tesisi projesi tamamlandı. Mart seçimlerinden sonra bu alan kapatılacak ve çöpler arıtma tesisine götürülecek. Şimdi bu çöp alanının düzenlemesi yapılacak" dedi. Başkan Edis'in açıklaması üzerine köylüler iş makinesinin çalışmasına izin verdi.

Köylüler yolun stabilize olmasından da şikayet ettiler ve Başkan Edis'ten yol yapımıyla ilgili söz alan köylüler eylemi sonlandırdılar.

SARAY DARBESİNE DOĞRU

Umut Çakır

Haziran'ın ilk haftalarında ABD senatosu dış ilişkiler komisyonunun "Bu hükümetle artık stratejik planlar yapılamaz" raporunu herkes gibi Abdullah Gül de okudu ve soluğu ilk fırsatta New York'ta aldı. Dünyanın gözü önünde "Gezi'yi destekliyorum" bile dedi, böylece, ayaklanan bir toplumu yönetmeye aday olduğunu ilan etti. Aynı sözleri, meclis açılışında bu kez Erdoğan'ın suratına karşı söyledi, onun önce kırmızıya, sonra mora dönen kararını yüzünü şevkle seyretti.

Ayaklanma AKP hükümetinin bütün enerjisini tüketiyor, gerçek planlarını bozuyor, sağlıklı düşünmesinin son kırıntılarını da ondan çekip alıyor.

"Demokrasi paketi" adını verdikleri balonu kendileri şişirdiler -aslında farkında bile değiller ama- sadece kendileri çalıp kendileri oynadılar. Sonuçta ortaya "tarihi adımlar" adına Gülten Kışanak'ın sözünü ettiği kabak bile çıkmadı. Pörsümüş bir bamyaya tanesini

ayaklanma halindeki bir toplumun önüne, öyle iddialı laflarla sürdüler ki, herkeste hükümetin akıl sağlığı konusunda ciddi kaygılar uyandırdılar. Oysa her şey şu basit gerçeğe işaret ediyor: Ayaklanma, dinci faşist yönetime hiçbir hareket alanı bırakmamıştı ki, paketin içine oyalama kabilinde dahi bir şeyler konulabilirdi.

Esneklığe Kapalı İktidar Bloku

Ayaklanmanın başlamasıyla birlikte, yalnız dünya halkları değil, emperyalist merkezler de tüm radarlarını Ankara'ya çevirmiş bulunuyor. Ve radar ekranında apaçık gördükleri manzara siyahi. AKP kaynaşma halindeki bir toplumu kör topal idare edebilir, ama ayaklanmış bir toplumu asla! Sadece yetenek yoksunluğu ve derin cehalet değildi sorun. AKP'nin kendini bağladığı ittifaklar, ona ayaklanma karşısında esnek politikalar yürütme şansını tanıyamıyordu, hepsi bu.

Hangi ittifaklardan söz ediyoruz? Bunu cevaplamak için, ilk başta AKP'yi hükümet koltuğuna taşıyan 11 yıl öncesinin durumuna bir bakalım: O dönem, üç tarihi kavşak aynı noktada buluştu. İlki 2001 kriziyle bütün tek elci partiler dört başı mamur çöküş yaşadılar ve AKP, sermayenin tek umudu haline geliverdi. İkinci kavşakta emperyalist tam ilhakın ilerlemesi için atılan kritik adımlar vardı ve ekonomi giderek hızlanan bir sıcak para akınına uğrayacaktı. Üçüncü kavşak noktasını, ABD'nin tezgahladığı 11 Eylül provo-

kasyonu yaratmıştı ve üçüncü dünya savaşını Ortadoğu'da başlatan ABD'nin hem Müslüman söylemleri ağızdan düşürmeyen hem de emperyalist efendilerine hizmette kusur etmeyen bir hükümete ihtiyacı vardı. AKP, Büyük Ortadoğu Projesi'ne model olacaktı.

Bu üçlü kavşakta AKP ittifaklarının iç yapısı ve kimyası şekillendi. Tam ilhakın işbirlikçi konumdan düşürdüğü tekellere karşı öldürücü bir saldırı başlatılırken, daha da güçlenen kimi eski tekellerin yanı sıra yenileri belirdi. Bu yeniler, her şeyden çok parasal istikrara tapınan büyük toptancı perakendeci tekeller ile inşaat şirketleri oldu. Aynı tekeller, BOP'un model ülkesi için belli başlı cemaatlere para ve güç yığıldılar. İktidar blokunun sarsılan taşları böylece yerli yerine oturdu: Rakiplerine ölümcül saldırılar düzenleyerek sınıfı düşman kamplara bölen ve tam ilhakın sıcak para serasında boy atan eski ve yeni tekeller; kent arazilerini en merkezi yerlere varıncaya dek talan etmekten başka yüklendiği muazzam borçları döndürmeye yeteneği olmayan inşaat şirketleri; küçük esnafın canına okuyan ticaret tekelleri ve Müslümanlık adına söylenen her türlü

yalana destek olacak cemaatler.

Kurumlaşmış Saçaklanan Faşizm

Tekelci sermayenin bu yeni ittifak bloku, politik karakteri faşist bir devlet içinde saçaklandı. Bu yüzden karşıtlarıyla hesaplaşmaları da kanlı oldu. Emniyet-ordu-yargı üçgeninde yapılan temizlik, basit bürokratik tasfiyenin çok ötesine geçti. Polisiye operasyon dalgaları, binlerce yıllık hapis cezaları, infazlar ve yerlerde sürünen itibarlar... 11 yıllık kesintisiz hükümet olmanın şevketi, dinci faşist zihniyeti devlet bürokrasisinin kılcal damarlarına kadar yaymaya yetti. 12 Eylül'le birlikte devlet içinde kurumlaşmış olan faşizm, bu dönemde en olgun haline kavuşma imkânı buldu. Önceki hükümetlerin ömrü en fazla üç yıldız ve sürekli yinelenen tasfiyelerden dolayı elini korkak alıştırmış küçük bürokrat tayfası bile koltuğunu emeklilik günlerine dek sağlam gören ve dinci faşist zihniyetini zincirlerinden boşaltan kadrolar haline gelmişlerdi.

İşte bu sermaye ittifakı ve onun şekillendirdiği saç diplerine kadar fa-

şist bürokrasi, şimdi ayaklanmış bir toplum karşısında, sermayenin ihtiyaç duyduğu esnekliği gösteremiyor. Çünkü bu esneklik, sonuçta gelip, şu iki temel değişime dayanır: Sermaye ittifakını genişletmek ve ayaklanmanın gerçekleştiği siyasi zeminin gerilimini azaltmak. Ama bunu nasıl yapabilirler? Rakiplerini kanlı bir rekabette yere sermiş tekeller, dinci faşist zihniyetlerini aleni kusarken hiç endişe duymamış bürokrasinin, her geri adımda düşmanlarının onları ipe boğmaya geldiklerini hayal ederek, uykuları kaçmaz mı?

Esneyince Kırılır

Bütün bunlar, bebe haması reklamı kıvamında piyasaya sürülen paketten, neden çürük bir bamyaya çıktığını açıklamaya yeter. Meseleyi yalnızca oyalama, göz boyama taktikleriyle açıklamak asıl noktayı ıskalamaktır. Çünkü bu okuma, toplumun artık göz boyamaları kanmayacağı bir noktada, hükümet reformlarının mümkün olacağı anlayışına dayanır. Oysa ayaklanma ortasındaki toplum, hali hazırda bu oyalama taktiklerini yutmaz. Kürt halkının hemen aynı gün sokaklara inmesi, emekçilerin artık oyalanma noktasının ilerisinde olduklarını ortaya koydu. Asıl mesele, AKP'nin dayandığı ittifakların, ayaklanma karşısında hükümete hiçbir manevra alanı bırakmamış oluşudur.

Emperyalist merkezler hükümetin bu topal ördek konumunu görüyor ve AKP'ye karşı bir "Saray Darbesi" hazırlığı yapıyorlar. Konularını sağlama almış Koç benzeri tekellerin de bu hazırlığın arkasında olduklarından şüphe yok. Bundan AKP de kuşku duymuyor ve Koç'a karşı tarihin en büyük mali denetimini düzenliyor.

Haziran'ın ilk haftalarında ABD senatosu dış ilişkiler komisyonunun "Bu hükümetle artık stratejik planlar yapılamaz" raporunu herkes gibi Abdullah Gül de okudu ve soluğu ilk fırsatta New York'ta aldı. Dünyanın gözü önünde "Gezi'yi destekliyorum" bile dedi, böylece, ayaklanan bir toplumu yönetmeye aday olduğunu ilan etti. Aynı sözleri, meclis açılışında bu kez Erdoğan'ın suratına karşı söyledi, onun önce kırmızıya, sonra mora dönen kararını yüzünü şevkle seyretti.

Ankara'da şimdi bir değil, iki paranoya hâkim. İlki ayaklanmanın yeniden alevleneceği paranoyası, diğeri bunu fırsat bilen saray darbesi. Ayaklanma kaçınılmazsa, ikincisi de öyle olacaktır. Ve devrim, kaldırımlar üzerinde yuvarlanan taşsız kafaları gördükçe, yıkıcı gücüne olan güvenini tazeleyip sonuna kadar gitmek için cesaret kazanacak.

Ayaklanma, onu yönetmeye kalan pek çoklarının ıvır zıvır taleplerine rağmen gerçek ve büyük tarihi sonuçlar yaratarak yoluna devam ediyor.

Korku Dağları Aşmış!

Haziran Halk Ayaklanması, sınıflar arası tüm dengeleri, sınıf ilişkilerini, sınıfların gündemlerini, geleceğe dair hazırlıklarını... akla gelebilecek ne varsa değiştirdi. Beşiktaş-Galatasaray maçı sonrası yaşananlar, bunun tipik örneği oldu.

Sermaye sınıfı, devlet ve hükümet yeni ve daha güçlü bir halk ayaklanmasından korkuyorlar.

Beşiktaş taraftar grubu Haziran Halk Ayaklanmasında oldukça etkin bir rol oynayınca karşı-devrim cephesinin baş aktörlerinin aklına ilk gelen şey, Çarşı grubunu etkisiz hale getirmek üzere bölmek, provokasyona getirmek, itibarsızlaştırmak oldu.

Beşiktaş-Galatasaray maçında "Allah-ü Ekber" bağrıışlarıyla sahaya inenler, halkın bir kısmının parayla ve

başka yöntemlerle karşı-devrim saflarına çekilebildiğinin örneği oldu. Demek ki "Halk" önümüzdeki ayaklanmada bir bütün olarak hareket etmeyecek; bölünmüş olacak, bir kısmı devrime karşı "beyaz ordular"ın saflarında savaşacak.

Bir takımın "taraftar grubunu" parayla oluşturmak için çok büyük paraların harcandığını bilmek için, kâhin olmaya gerek yok. AKP Gençlik Kolları "1453 Kartalları" isimli güruhu oluştururken, şüphe yok ki bunun için su gibi para harcamıştır. Alevileri bölme operasyonunu yürütürken de aynı yöntemin uygulandığından kuşku duyulamaz.

Beşiktaş futbol takımı ve "Çarşı Grubu"na karşı oynanan oyunlar devlet ve hükümetin korkusunun büyüklüğünü ele veriyor. Ama... korkunun ecele faydası görülmemiş!

Her şeyin kendi doğal akışı içinde seyrettiği o normal zamanlarda, bir futbol takımının maçı, Beşiktaş-Galatasaray maçı kadar toplum gündemine bu derece damgasını vurur muydu hiç? Ama normal zamanlardan değil, ayaklanmalar sürecinden geçiyoruz.

“ÇALIŞMAK ÖZGÜRLEŞTİRİR”

Çalışmak insanların en doğal uğraşlarından biridir. Üstelik çalışarak yaşanan mutluluğun üstüne diyebilecek yok. Peki böylesi bir uğraş nasıl olurdu tarihin en büyük trajedilerinden biri haline gelebilir? Nasıl olur da insanlıkla böylesine dalga geçilebilir?

Nazi Almanyası'nın toplama kamplarında “Çalışmak Özgürleştirir” yazıyordu. Ve aynı toplama kamplarında insanlık eşi benzeri görülmemiş bir baskı ve aşağılama görmüştü. Öyle ki doktorlar besin programlarını insanların en fazla 2 yıl yaşaması için ayarlıyorlardı. Nazilerin toplama kamplarında on binlerce insan, “insanlık dışı” çalışma koşullarında katledildi. Yani Nazilere göre “özürlüydü.” Öyle ya artık ruhları “özgürce” dolaşabilir ve temiz havayı soluyabiliyordu. Yaşayan ruhların temiz havayı özgürce soluması yasaktı, ölü ruhların ise serbest...

Sermayenin dünyasında özgürlüğün karşılığı, sermaye adına öldürmek ve ölümlere göz yummaktır. Sermayenin dünyasında insanlar “özgür irade” ile, “özgürleşebilmek” adına göçük altında kalabilirler. Göçük altında kalarak “özgürleşmek” kaderlerinde yazılıdır ya da sermaye için en sağlıklı olanı budur. Peki bu kimi mutlu eder? Göçük altında kalanı mı yoksa başında bekleyenleri mi? Örneğin 2013 yılında Ekim ayına kadar yaklaşık 850 kişi bu dünyanın acılarından tamamen kurtulmuş ve “özgürleşmiştir.” Geriye ise acı dolu haykırırlar ve gözyaşları bırakarak.

Sermayenin dünyasında milyonlarca modern köle her gün özgürleşmek için uzun saatler çalışır. Bu “özgür insanlar” sermayenin dünyasında elini, kolunu kullanamayan; parmakları kesilen, ve kendisinden utanan, varlıkları milyonları bulandır. Sermayenin bu “özgür insanları” ya makinaya kaptırmıştır kolunu ya da yüksek bir yerden düşmüştür. Sonunda insanlar “özgürlüklerini” hayatları boyunca birilerine muhtaç olarak yaşamak zorunda kalırlar. Özgürlük zor yaşanan bir şey!

Burada insanlar sevinçten gözyaşları dökmez, özgürlüklerinin bedeline göz yaşları dökerler. Burada “özgürleşmek” evden çıkmak ve bir daha geri gelmemektir. Ya da çocuğunun bir daha geri dönmemesidir. Burada “özgürleşmek” asla inanmak istemediğiniz bir haber gibidir. Zira en çok acı vereni de budur. Nasıl vermesin ki? 9, 10 ya da 15 yaş “özgürleşmek” için henüz çok erkendir.

“Çalışmak Özgürleştirir.” Sermayenin bu söylemi insanlığa karşı iş-

lenmiş en büyük suçlardan birinin küstahça itirafı, en rezil demagojilerinden biridir. Yaşamın zorluğuna dayanabilen herkes, daha mutlu bir dünya için birleşin. Daha mutlu bir dünya sermayeyi yendiğimizde mümkün olacak.

lenmiş en büyük suçlardan birinin küstahça itirafı, en rezil demagojilerinden biridir. Yaşamın zorluğuna dayanabilen herkes, daha mutlu bir dünya için birleşin. Daha mutlu bir dünya sermayeyi yendiğimizde mümkün olacak.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) verilerine göre, dünyada her yıl 270 milyon iş kazası meydana gelirken, her 15 saniyede bir işçi ve her gün yaklaşık 6 bin 300 kişi iş kazası veya meslek hastalıkları nedeniyle yaşamını kaybediyor. 160 milyon kişi ise meslek hastalıklarına yakalanıyor.

ILO verilerine göre Türkiye’de ise 2010 yılında 62 bin 903 iş kazası ve 533 meslek hastalığı vakası saptanırken, 10’u meslek hastalığı sonucu, 1444’ü iş kazası sonucu toplam 1454 çalışan yaşamını yitirdi. Van ise, 30 iş kazası sonucu 21 ölüm ile Türkiye’deki en yüksek ölüm oranı olan il olarak görüldü.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı verilerine göre Türkiye’de 2002-2011 yılları arasında toplam 735 bin 803 iş kazası yaşandı. Bu kazalarda toplam 10 bin 804 işçi öldü, 14 bin 665 kişi ise sakat kaldı.

2013 yılının Ekim ayına kadar 83 işçi iş cinayetleri sonucu öldü. Ayrıca 2013 yılının ilk sekiz ayında maliyet hesabı göz önüne alınarak can güvenliği hiçe sayılan ve trafik kazası adı altında iş cinayetlerinde hayatını kaybeden en az 227 işçi ise genellikle devletin rakamlarında yer almıyor.

DİSK Araştırma Merkezinin verilerine göre 2012 yılı itibarı ile Türkiye’de çalışan çocuk işçi sayısı 893 bin. Aynı zamanda Türkiye’de toplamda çalışan çocukların, tüm çocuklara oranı ise 1999’dan bu yana yüzde 41’den yüzde 56’ya çıkmış durumda. Bu oranlar ile birlikte iş kazalarında yaşamını kaybeden çocuk işçilerin de sayısı artıyor.

*Veriler İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İİSİG)’den alınmıştır.

“Onlar Buraya Ait” FRANSA’DA ÖĞRENCİLER GÖÇMENLER İÇİN AYAKLANDI!

Fransa’da iki yabancı uyruklu öğrencinin sınır dışı edilmesi sonrasında binlerce lise öğrencisi Paris’te sokaklara döküldü. 20’den fazla okulda eğitim tamamen dururken, öğrenciler İçişleri Bakanı Manuel Valls’ın istifasını istedi.

15 yaşındaki Roman asıllı Leonarda Dibrani Kosova’ya, 19 yaşındaki Ermeni kökenli Katçık Kaçatryan ise Ermenistan’a geri gönderildi. Polis, Kaçatryan’ın bir marketten hırsızlık yaparken yakalandığını, karakolda da göçmenlik belgelerinin eksik olduğunun anlaşıldığını açıklarken, Dibrani’nin sınır dışı edilme nedeninin ise belge eksikliği olduğunu söyledi.

Dibrani ve Kaçatryan’ın sınır dışı edilmeleri, lise öğrencileri tarafından “Onlar Buraya Ait” sloganıyla protesto edilirken, öğrenciler, esas meselelerin Fransız hükümetinin göçmenlere dönük ayrımcı ve ırkçı yaklaşımından kaynaklandığını belirtiyorlar. Liseliler özellikle Dibrani’nin öğrencilerin gözleri önünde aşağılayıcı biçimde gözaltına alınmasına tepki gösterirken, Fransa Ulusal Lise Öğrencileri Birliği başkanı Ivan Dementhon “Öğrencilerin birkaç belge yüzünden sınır dışı edilmesini kabul edilemez” dedi.

Öğrencilerin istifasını istediği İçişleri Bakanı Valls ise “Göçmen politikası zor bir konu ancak hukuka ve bireylere saygı da gerekmektedir. Ben Fransız halkına karşı sorumluyum” sözlerini sarf etti. 20 Ekim günü ise Kosova’ya gönderilen kadın öğrenci Fransa’ya geri çağırıldı.

Uluslararası Af Örgütü’nün son göçmen raporuna göre Fransa’da 2013’ün ilk yarısında 10.000’den fazla Romen, kaldıkları geçici kamplardan tahliye ve sınır dışı edildi. Fransa’da şu anda ağır olarak Romanya, Bulgaristan ve Kosova’dan gelen yaklaşık 20.000 Romen yaşıyor.

İZMİR’DE 6 KASIM DAVASI

Ege Üniversitesi’nde geçtiğimiz yıl devrimci- demokrat öğrencilerin düzenlediği 6 Kasım YÖK protesto yürüyüşüne polisin saldırısı sonucu çatışmalar çıkmış, bununla birlikte gözaltılar yaşanmıştı. Gözaltına alınanlarla birlikte aralarında Devrimci Öğrenci Birliği’nden (DÖB) öğrencilerin de bulunduğu toplam elli kişiye soruşturma açılmıştı.

30 Eylül günü Bayraklı Adliyesi’nde tutuksuz yargılanan 22 öğrencinin katılımı ve onlara destek vermek için gelen birçok öğrencinin katılımıyla gerçekleşti. Sabah saat 09.30’da Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnişiyatı’nın yaptığı basın açıklamasından sonra mahkeme salonuna geçildi.

Mahkeme yoğun tartışmalarla başladı ve öyle de bitti. Zaman zaman avukatların itirazlarına sinirlenen mahkeme başkanı duruşma sırasında: “Avukat hanım lütfen ben de çok yırandım. Fiziki ve ruhsal sağlığım bozuldu. Karşımda her polis gördüğünde saldıran, taş atan insanlarla uğraşmaktan yorulduğum artık. Bir yığın dava ile uğraşıyorum. Lütfen beni de biraz anlayın.” demek zorunda kaldı. Mahkeme başkanı müşteki olarak bir çevik polis, bir güvenlik görevlisi ve bir güvenlik müdürünün de ifadelerini aldı. Avukatlar daha sonra usul ve esasa yönelik yoğun itirazları olduğunu, ama bu itirazları ilerleyen duruşmalarda yapacaklarını belirttiler.

İzleyicilerin gülüşmelerine sıkça neden olan duruşma ileri bir tarihe ertelendi.

“YAŞIYOR MUSUNUZ?”

Toplumun hemen her kesimi hükümete karşı rahatsızlıklarını sokaklarda dile getiriyor. Engelliler de rahatsızlıklarını dile getirenlerden. Bizler de bu konuyu gündeme getirmek için, Gezi eylemlerine katılan ve Taksim’de engelli hakları için bildiriler dağıtıp, engellilerin haklarını dile getiren Ümit Gödek ile yaptığımız röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

Mücadele Birliği: Merhaba bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

Ümit Gödek: İstanbul Şişli doğumluyum. 1989 doğumluyum. Ortaokulu güçlükle bitirdim. Liseyi de aynı şekilde, engelli raporu çıkarmadım çünkü. O sıralar ailem istemiyordu, ama raporu 21 yaşına girdiğimde çıkardım.

Ortaokulda öğretmenler bana akılsız, salak diyorlardı. Bu da beni arkadaşlarımın gözünde küçük düşürüyordu, çok üzülüyordum. Kendimi de ifade edemiyordum. Lise de aynı şekildeydi. Toplumdan dışlayıcı sözlerle karşılaşıyordum. Şaka bile olsa çok fazla üzülüyordum, hatta zaman zaman babam bile “özür lüsun” diyordu bana. Bu hayatta kendimi çok değersiz hissetmeme sebep oluyordu. Hayatımın geri kalan kısmını da engellilerin sorunlarını dile getirmek, onların çığılı olmak için çaba sarf edeceğim.

Mücadele Birliği: Engelliler İçin Nasıl Bir Faaliyet İçindesin?

Ümit Gödek: Engelliler için bir blog ve facebook sayfası açtım. Engellilerin sorunlarını dile getiren yazılar yazıyorum. Ayrıca engellilerin sorunlarını dile getiren önerileri hükümete sundum. AKP’nin engelliler komisyonuna engel-

lilerin sorunlarını dile getirmek için üye oldum, ancak AKP engelliler komisyonu başkanı Mustafa Başaran bana şöyle dedi; “seninle yapacağımız hiçbir şey yok.” Bu zaten kağıt üzerinde bir komisyon ve yeri bile yok. Ayrıca o komisyonun içinde engelliler de yok. Engelli olmayan birisi benim ne hissettiğimi nereden bilebilir ki...

Size şöyle bir örnek vereyim, ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız. Geçenlerde Fatih Belediyesi beni aradı ve bana “yaşıyor musunuz” diye sordu. Düşünebiliyor musunuz, telefonu açıyorsunuz ve karşıdaki ses size böyle bir soru soruyor. Siz olsanız ne düşünürsünüz? Buradan AKP’nin insanlara nasıl baktığını çok açık bir şekilde görüyoruz.

Bunun dışında gezi eylemlerine katıldım ve engellilerin sorunlarıyla ilgili bildiri çıkardım, çoğaltarak insanlara dağıttım. Evinden dışarı çıkamayanların çığılı olabilmek için kendimce bir çaba sarf ettim.

Mücadele Birliği: Bir engelli olarak bu eylemlere katıldınız, bu eylemlerden beklentileriniz nelerdir?

Ümit Gödek: İnsanların insanca yaşayabilecekleri bir düzenin getirilmesi için oradaydım. Elimden gelenin fazla-

sını yapmaya çalıştım, engellilerin çığılı duyulabilen diye bir pankart hazırladım ve bu pankartla dört gün boyunca orada bu sorunları herkese anlatmaya çalıştım. Çok olumlu davranışlarla karşılaşmış olmak beni çok mutlu etti ve mücadelemde yalnız olmadığımı gördüm. Bu yaptığım işe daha da kenetlenmemeye sebep oldu.

Mücadele Birliği: Bir engelli olarak nasıl bir dünya hayaliniz var?

Ümit Gödek: İnsanların birbirlerine haksızlık yapmadığı, diktatörlerin olmadığı, engellilerin toplumdan dışlanıp hor görülmediği, engellilerin toplumun bir parçası olarak görüldüğü bir dünya istiyorum.

Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?

Ümit Gödek: Mücadeleme sonuna kadar devam edeceğim, mücadelemde beni durdurmak isteyenler amaçlarına ulaşamayacaklar. İnsanlar “yaşadığı” sürece mücadele her zaman devam edecektir.

Mücadele Birliği: Bizimle röportaj yaptığınız için teşekkür ederiz.

“ÇARŞAMBA GÜNÜ GELMEZSEN TUTUKLANABİLİRSİN!”

İlginç bir çağrı değil mi? Ege Üniversitesi Forumu'nun öğrencilere yaptığı bu çağrı, içinde pek çok şeyi barındırıyor. İzmir, Gezi ayaklanmasından sonra başlatılan tutuklama furçasında en çok darbe alan illerden. Ama tutuklamalar gençliği yıldırarmış görünüyor. Çünkü sadece İzmir'de değil, pek çok üniversitede öğrenciler okullarını forumlarla açtılar ve burada öğrenciler pek çok yaratıcı çalışmaya imza atıyor. Gezi ayaklanması sırasında polis attığı gaz bombası kapsülleri ile ölen ya da Eskişehir'de olduğu gibi polis-'duyarlı vatandaş' işbirliği ile öldürülenlerin isimlerini amfilere, sınıflara oy birliği ile veriyorlar.

Üniversite öğrencileri bu forumlarda sadece kendi eğitim sorunlarını ya da okul sorunlarını tartışıyorlar; Mersin Üniversitesi Forumu Van'da depremzedelerin yaptığı açlık grevine destek olmak ve kampanyalarının ya-

nında olduklarını göstermek için eylem ve destek toplama faaliyeti başlatmış durumdadır.

Bunun yanı sıra forumlar çok farklı unsurları yan yana getiriyor ve ortak iş yapma kültürünü geliştiriyor.

Bu durum, hükümetin ve devletin korkulu rüyası haline geldi. Gezi ayaklanmasında neler yapabileceğini gösteren gençlik, üniversitelerinde de aynı coşkuyla devrimcileştirmek için harekete geçince, devletin buna karşı önlemleri de gecikmedi. Önce Üniversitelerde artık polisin görev yapacağını dile getirdiler, öğrenciler ise buna "Ali İsmail'in katillerini üniversiteye sokmayacağız" diyerek karşılık verdiler.

Bursa'da ve İstanbul'da olduğu gibi öğrenciler işçilerin sorunlarını da tartışıyor. Yanlarında olduklarını ifade ediyorlar. Forumların gençliğe yaptığı çağrıların sonuçlarını hep birlikte göreceğiz. Ama şu tartışılmaz bir gerçek; forumlarda bir araya gelen öğrenciler hem üniversitelerini hem de yaşadıkları dünyayı daha iyi bir hale getirmek istiyor.

MERSİN ÜNİVERSİTESİ ÖĞRENCİLERİ İŞYANDA

Mersin Üniversitesi'nde her hafta gerçekleştirilen forumların, bu haftaki konusu KYK kız öğrenci yurdunda yaşanan sorunları tartışmaktı. 7 Ekim Pazartesi günü ikincisi düzenlenecek forum sırasında Mühendislik Fakültesi 1. sınıf öğrencisi olan Feride Özayağ'ın fenalaşarak hastaneye kaldırıldığı öğrenildi. Ve sabaha karşı ölüm haberi geldi.

8 Ekim saat 12.30'da Mersin Üniversitesi öğrencileri hem Feride için, hem de bir gün önce foruma yapılan saldırıyı teşhir etmek için Fen Edebiyat Fakültesi önünde bir araya geldi. Üniversite çarşısından yemekhaneye geçildi. Yemekhanede bir gün öncesinde yaşananlar anlatıldı ve oradan Rektörlüğün önündeki Cumhuriyet

Meydanı'na geçildi. Üniversitenin açılış töreninden dönen Rektörle karşılaşan öğrenciler, Feride'nin ölümünü duyup duymadıklarını sordu ve Rektör olay yurttaki olduğu için kendisini ilgilendirmediğini, bunun yurt müdürlüğünün problemi olduğunu ifade etti. Bunun üzerine "Rektör İstifa" sloganı atıldı ve basın açıklaması okundu.

Feride'nin başka bir odada kalan arkadaşı olanları şöyle ifade ediyor; "Rektörlüğe gittim orada bana Feride'nin gece rahatsızlığı dolayısı ile bağırıp bağırmadığını, bu olayların tam olarak saat kaçta olduğunu vs. sorarak, yaklaşık 15 dakika sorguvarı bir mua-

mele yaptılar. 'Feride bağırma güvenlik duymaz mıydı' dedi, ben de biz 6. katıyız nasıl duysun dedim... tam olarak bu durumdan nasıl çıkarız telaşında idiler..."

Feride Özayağ'ın ölümüne M.Ü. Tıp Fakültesi'nde yanlış teşhis ve yanlış ilaç tedavisinin sebebiyet verdiği öğrenildi. 9 Ekim günü yurttaki kalan 3 öğrencinin daha yurttaki koşulların kötü olmasından dolayı fenalaşarak hastaneye kaldırıldığı öğrenildi. Yurttaki kalan öğrenciler bu kadar şeyin tesadüf olmadığını, bunun sorumlusunun yurt müdürlüğünün olduğunu ifade ettiler.

O AĞAÇLARI DİKENLEREDİR HINÇLARI

Umud Güneş

Bir süredir gündemi ODTU ve ortasından geçirmek istenen yol işgal ediyor. Eylül ayında başlatılan proje, ilk keşfinin ardından başlamasıyla sokakları hareketlendirmeye yetti. Gezi ayaklanmasıyla birlikte toplumda artan yeşil duyarlılığı burada da kendisini gösterdi. Ve hükümetin Eylül korkusu bir anlamda gerçeğe dönüştü. Ahmet Atakan'ın Antakya'da katledilmesinden sonra hareketlilik doruğuna ulaştı. Fakat saldırılarına durmadan devam eden faşizm, her fırsattan yararlanmaya ve kendine avantaj sağlamaya çalışıyor.

Ve bayramda beklenen oldu, hükümet ve zeka küpü belediye başkanı Melih Gökçek bayramı fırsat bilip, öğrencilerin olmadığı bir zamanda gece baskısıyla 5 bin ağacı yerinden söktü. Betonlaştırma projesine devam etmekte kararlı olduğunu gösterdi. Ankara trafiğini çözmek iddiasında olanlar, büyük tepkilerle ve sokak eylemleriyle karşılaşabileceklerini bilmelerine rağmen neden ısrar ediyorlar? Bu kadar mı doğa düşmanı ve beton sevdalılarıdır.

Dinci faşist iktidarın doğanın dostu olmadıklarına eminiz. Hatta onlar ceplerini dolduracak her türlü "çılğın" projenin de altına imza atabilecek kadar girişimcidirler. Ama hükümetin kafasını meşgul eden tüm bu çılğın projelerinden daha fazla olan bir şey var: Devrim ve iktidarı kaybetme korkusu!

AKP hükümeti ve temsil ettiği sınıflar 31 Mayıs Ayaklanmasından son derece ürkmüş durumdadır. Öyle şanslılar ki, aynı öze sahip oldukları Müslüman Kardeşler örgütü ilkin halkın mücadelesiyle, ama sonra darbeyle iktidardan düşürüldü ki bu, AKP'nin rüyalarını kabaşa çeviriyor. Bir diğeri El Nahda ise Tunus'ta halkın mücadelesine diz çökmek zorunda kaldı. Üstelik 6 aylık ömrü var dedikleri Esad hala ayakta olunca; AKP ve temsil ettiği

sermaye sınıfı deyim yerindeyse diken üstünde oturuyor. Bu yüzden iç politikada son derece baskıcı ve saldırgan bir tutum takınıyor. Neredeyse her halk hareketini ezmek ve daha serpilip güçlenmeden yok etmek istiyor.

Polislere verilen yetkiler, üniversitelerde polisin bulunmasına karar vermiş olmaları ve kendi tabanını örgütlü tutmak için çıkartılan yasalar, eğitimin her adımında daha fazla gericileştirilmesi güçlü bir iktidarı değil ama gücünü giderek yitiren ve köşeye sıkışan bir iktidarı ifade ediyor.

Hal böyle olunca dinci ve faşist iktidarın her adımında püf noktayı devrimin ezilmesi ve baskı altına alınması oluşturuyor. Bu nedenle ODTU'de olanları da esas olarak bu noktadan değerlendirmek gerek. Zira ODTU'de yurtlar bölgesinde öğrencilerin yazdığı şu slogan tüm gerçeği, son derece yalın bir biçimde ifade ediyor: "O ağaçları dikenleredir hinçları!"

Kimdir bu ağaçları dikenler ve kökleri bu toprakların en derinliklerine ulaşabilmiş; gençliğin ve halkın gönlünde bu kadar derine kök salabilenler? Gecenin karanlığını ODTU stadyumuna yazdıkları "DEVİRİM" yazısı ve verdikleri büyük mücadele ile aydınlatan Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan ve Sinanlar Cemgil gibi devrimci önderlerdir. Çünkü onlar devrimi temsil ediyorlar. Çünkü onların başlatıcısı olduğu mücadele gençliğin ve emekçilerin geleceğini düşleyen özgür, mutlu ve barışçıl dünyayı simgeliyor.

Söz konusu yer ODTU olduğu için, böylesine bir hinçla saldırıların ve doğayı katletmelerinin arkasında sadece rant ,vs. yatamaz. Onların yok etmek istediği devrimin önderlerinin emekçiler ve gençlik üzerinde yarattığı etkidir. Ama insanlar umut ettiği sürece bunu hiçbir zaman başaramayacaklar.

CHE YÜZYILI SÜRÜYOR

Ölümünün 46 yılında büyük komutan, halkların devrimci önderi Ernesto Che Guevara, İzmir'de anıldı.

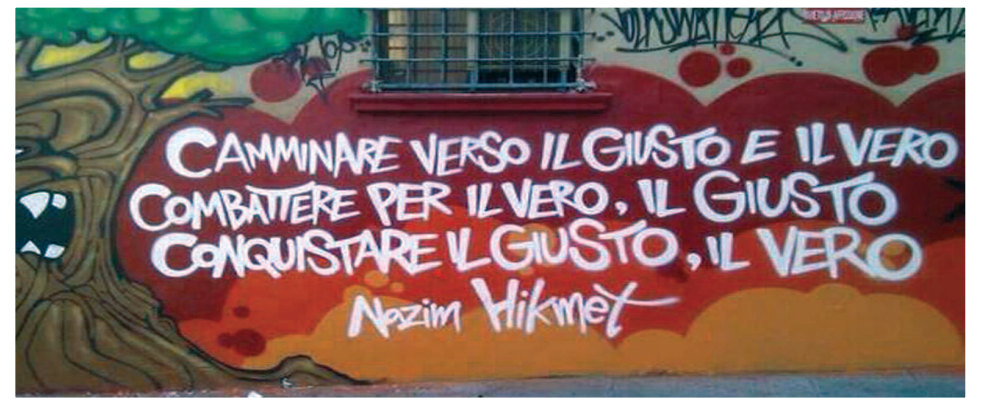
Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) tarafından organize edilen anma etkinliği, 9 Ekim günü saat 18.00'de başladı. En önde yüzyılımızın komünü Küba'nın bayrakları ve Gezi ayaklanması sırasında ölümsüzleşenlerin resimleri ile birlikte, Alsancağ İskele Meydanı'ndan Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ne yüründü.

Ajıtasyon konuşmaları ve sloganlar eşliğinde yürüyüş cadde boyunca sürdü. Daha sonrasında basın açıklamasına geçildi ve şunlara değinildi; "Şimdi Che'likleşmenin zamanı... Yani başımızda Rojava'dan Mısır'a, Yunanistan'dan Tunus'a emekçi halklar mücadeleler veriyor... Yeter ki bugün burada, bu saatte andığımız Comandante Che'nin Enternasyonel birinci ile iktidar için mücadele edelim."

Basın metninin okunmasından sonra Yenikapı Tiyatro topluluğunun kısa bir gösteri sunmasının ardından anma son buldu.

BOLOGNA'DA TAKSİM İŞGAL ÖĞRENCİ EVİ

İtalya'da öğrenciler, öğrenci yurtlarının talebe cevap verememesi sebebiyle boş bir binayı işgal etti. Yeni öğrenci evinin adı Taksim.

İtalya'da öğrenciler, 15 Ekim ulusal öğrenci eylemleri kapsamında boş bir binayı işgal ederek, Gezi Parkı ayaklanması ile dayanışma adına da yeni öğrenci evine Taksim ismini verdiler. Yeni öğrenci evinin adresi "Via Zanolini 40 numara Bologna." İtalya'nın Adriyatik denizi tarafında bulunan Emilia-Romagna eyaletinin önemli kentlerinden ünlü üniversite kenti, öğrenci yurtlarının talebe cevap verememesi sebebiyle son senelerde bir çok eyleme tanıklık etmişti.

Zorlaşan hayat şartları ve pahalılaşan eğitim masrafları İtalya'nın gündelik sorunlarından biri haline geldi ve bu nedenle öğrenciler sık sık eylemler düzenliyorlar. Son senelerde göreve gelen hükümetleri eğitime ayrılan bütçeyi kesmekle suçlayan öğrenciler, yerel yönetimleri de günümü-

zün gerçeklerine ve gereksinimlerine yeterli şekilde cevap vermemekle suçluyor.

İşgalci öğrencilerden Angelo'nun söyledikleri dikkat çekiyor: "Bu işgal ile öğrenci hayatının mekân ve zaman etmenlerine sahip çıkılması hedeflendi. Bu ismi seçmemizin sebebi Türkiye'deki direniş ile dayanışma içinde olduğumuzu ve ortak noktalarımız bulunduğunu belirtmek."

Bologna'da kent dışından gelen ve ev veya yurt gereksinimi olan yaklaşık 40 bin öğrenci varken ücretsiz veya çok düşük ücretli yurtlardaki mevcut yatak sayısı ise 1465'te kalıyor ve bunların ortalama masrafı da 200 Avro civarında. Böylelikle büyük çoğunluğun kiralık ev ve odalara yönlendiği kentte son yıllarda ciddi bir kira spekülasyonu yaşanmakta.

İLK AVM GREVİ!

Basit bir mağazalar toplama değil, bir “yaşam merkezi” olarak girdi hayatımıza. Orta ve orta-üst katmanların beğenilerine hitap edecek tarzda donatılmıştı. Kendilerini önemli hissettirecek bir ortam yarattı. Aradıkları her şeyi bulabilecekleri, yalıtılmış, fanus içinde bir dünya!..

En ücra köşesine değin pırl pırl, kıbar tezgahlar hizmetinizde, çocuklar için oyun parkları, kar-yağmur-güneş derdi yok, klimalı nezih ortamlar... Adına AVM (alışveriş merkezi) dendi. Yalnızca bir şeyler almak için değil, gezip eğlenmek için de cazibe merkezi haline geldi AVM'ler. Ülke genelinde sayıları 300'ü geçti. Çeşit çeşit, boy boy, farklı mimarilerde... Hepsi de pırl pırl, göz alıcı, tertemiz...

Sahî her girdiğinizde pırl pırl gördüğünüz o camları, yerleri, merdivenleri, demirleri temizleyenler kimlerdi! Tuvaletler nasıl öyle tertemiz kalabiliyordu? Oturduğunuz cafe-restaurantta hizmetinizi koştan gençler kaç saat çalışıyorlardı acaba? Siz hafızalarını tatil günlerinizde, yılbaşı bayram eğlencelerinizde o “yaşam merkezlerinde” nezih ortamlarda dinlenirken, onlar tatil yapmaksızın size hizmet ediyordu.

Ve elbette emek sömürsü olan her yer, her kesim gibi, burada da başkaldırının olmaması imkansızdı. Ve ilk AVM grevi başgösterdi. Leroy Merlin Yapı Market işçileri, çalışma koşullarının düzeltilmesi için greve çıktılar.

DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası ile Leroy Merlin Yapı Market arasında süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, yasal süre içerisinde anlaşma sağlanamaması üzerine grev kararı aldı. Grev kararı ilanı, 18 Eylül'de Leroy Merlin'in Ankara ve Bursa'da bulunan iki mağazasında, sendika üyesi Leroy Merlin çalışanlarının katılımıyla asıldı.

“Taleplerimiz haklı ve makul ta-

leplerdir. İşyerinin ve sektörün durumunu ve gerçeklerini biliyoruz. Taleplerimizi de bu gerçekleri göz önünde bulundurarak hazırlıyoruz ve gerektiğinde gözden geçiriyoruz. Ancak anlaşmaya varılabilmesi için adım atma sırası Leroy Merlin işverenindedir. Buradan Leroy Merlin işverenine bir kez daha seslenmek istiyoruz. Çözüm için adım atın, taleplerimize yanıt verin; anlaşma sağlayalım, toplu iş sözleşmemizi imzalayalım” dedi işçiler.

3 Ekim günü geldiğinde, Leroy Merlin Ankara ve Bursa'daki mağazalarında çalışan Sosyal-İş üyesi işçiler, sabah saatlerinden itibaren greve başladılar.

Gerçekleştirilen basın açıklamalarında neden grev aşamasına gelindiği anlatıldı. Uluslararası sendikal örgütlerin Sosyal-İş Sendikası'na gönderdiği destek mesajları okundu. Sosyal-İş Sendikası'nın da üyesi olduğu UNI Küresel Sendika Ticaret Departmanı Başkanı Alke Boessiger, Fransa Genel Emek Konfederasyonu'na bağlı Fransa Ticaret ve Hizmetler Federasyonu adına Thierry Menard ve Claudette Montoya, İspanya'da Leroy Merlin işçilerinin üyesi olduğu İşçi Komisyonları Sendikaları Konfederasyonu / İspanya Ticaret, Konaklama ve Turizm İşçileri Federasyonu Genel Sekreteri Javier Gonzalez Martino'nun yolladığı mesajlar okundu.

Açıklama ve konuşmalar ardından işçiler ve katılımcılar Leroy Merlin duvarlarına “Bu İş Yerinde Grev Vardır” pankartını astılar.

Grevin 4.gününde işçiler, “Grevle Dayanışma Şenliği” düzenlediler.. Gerçekleştirilen şenlik kapsamında greve ziyaretçi akını yaşandı. Çok sayıda sendikacı, öğretim görevlisi ve siyasi parti grev alanını bayram yerine dönüştürdü. Kurum temsilcileri yaptıkları konuşmalarda Leroy Merlin işçilerinin grevini selamlarken, greve desteklerinin süreceğini vurguladılar.

Leroy Merlin yönetiminin grevin başlamasıyla birlikte yasa gereği grevde üretim ve satışa yönelik hizmet vermesi yasak olan işçi kadrosunu da doğrudan hizmet üretimi ve satışa yönlendirdiği ve bunun grev gözcüleri tarafından tespit edilerek tutanak altına alındığına ve sendikamın bu konuda gerekli müdahalede bulunduğuna da vurgu yapıldı.

Grevin 8. gününde İstanbul'da Etiler'de bulunan Akmerkez AVM önünde bir araya gelen işçiler, şirketin ana binasına yürüyüş düzenlediler ve grev pankartını şirketin kapısını astılar.

DİSK Genel yöneticileri, Mücadele Birliği Platformu, Emekli Sen, Birleşik Metal İş, Enerji Sen'in destek verdiği eylemde Akmerkez önünde toplanan işçiler “Leroy Merlin Grevimiz, Viva La Greve!” pankartı açtılar ve yürüyüş boyunca “Toplu Sözleşme Hakkımız, Engellenemez”, “Yaşasın Leroy Grevimiz” sloganları atıldılar.

Leroy Merlin şirket merkezinin önünde yapılan basın açıklamasını Sosyal-İş İstanbul Şube Başkanı Mustafa Ağuş okudu ve yönetimin işçilerle uzlaşmak yerine işlerini usulsüzce yürüttüklerine değindi.

Leroy Merlin grevinin AVM'lerde yaşanan ilk grev olma özelliği taşıdığını hatırlatan Ağuş, “Leroy Merlin grevimiz başladığı günden bugüne ulusal ve uluslararası ölçekte birçok destek ve dayanışma

gördü ve bugünde bu dayanışma artarak devam ediyor. Bugün Leroy Merlin grevimizin diğer önemli yanı ise, Türkiye'de hizmet ve ticaret sektörünün fabrikaları olan AVM'lerde çalışan on binlerce çalışanın sorun ve taleplerinin de gündeme taşınmış olmasıdır. AVM'lerde yapılan ilk grev olan grevimizin başarısı, AVM'lerde çalışanların sendikal örgütlenmesi ve daha iyi çalışma koşullarına sahip olmak içinde umut olacaktır.” şeklinde konuştu.

DİSK Genel Başkan Yardımcısı Celal Ovat ise “AVM'lerin şatafatlı yüzünün arkasında ağır bir sömürü yaşanmaktadır. AVM çalışanlarının makus talihini yenmek için Leroy Merlin grevi işçiler açısından bir umut ışığı yakmaktadır. DİSK, Sosyal-İş'in yürüttüğü bu mücadelede sonuna kadar destek vermiştir, vermeye de devam edecektir” dedi.

Konuşmaların ardından grev pankartı şirketin kapısına asılmasıyla eylem sona erdi.

Grevin 11. gününde de Bursa'da yapılan bir basın açıklamasıyla Leroy Merlin yönetimi işçilerin taleplerini kabul etmeye çağırıldı. İşçiler bayramda işyerleri önünde ve grevde olduklarını belirttiler.

Eylemde sık sık coşkulu bir şekilde “AVM'nin Kaderi Sendikayla Değişir”, “Direne Direne Kazanacağız”, “Leroy Merlin İşçisi Direnişin Simgesi” sloganları atıldı. Basın açık-

lamasını ise Sosyal-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Mahsun Turan okudu.

Önümüzdeki günlerde bayram olduğunu hatırlatan Turan “Leroy Merlin işvereni taleplerimize kayıtsız kalmayı sürdürürse grevimizi Kurban Bayramı'nda da, eşlerimizle, çocuklarımızla, annelerimizle, babalarımızla ve tüm aile büyüklerimizle grev alanında bayramlaşarak sürdüreceğiz.” dedi.

Ve ilk AVM grevi, 16. gününde zaferle sona erdi. Sosyal-İş Sendikası ile görüşmek üzere Sendika Genel Merkezine gelen Leroy Merlin yöneticileri ile yapılan ve uzun süren toplantı sonucunda işçilerin taleplerinin büyük kısmının kabul edilmesi üzerine 16 gündür süren grev sona erdi.

Leroy Merlin yönetimi Sosyal-İş Sendikası'nın taleplerini kabul etti. 3 yıllık toplu sözleşmeyi imzalamayı ve işçilerin ücretlerinin yeniden düzenlenmesini kabul etti. Yapılan anlaşmaya göre sendika üyesi olmayan işçiler de toplu sözleşmenin getirdiği şartlardan yararlanma hakkına sahip olacaklar.

3 Ekim'de greve başlayan Sosyal-İş Sendikası'nda örgütlü Leroy Merlin Yapı Market işçileri alışveriş merkezi ve yapı market sektöründe ilk grevi zaferle sonuçlandırmış oldu.

Sosyal-İş Sendikası'nda yapılan toplantı sonrasında sendika tarafından yapılan açıklamada:

“Sendikamız ve üyelerimiz için kırmızı çizgi niteliği taşıyan ‘3 yıllık toplu iş sözleşmesi’ talebimiz kabul edilmiştir. Birinci yıl için yüzde 6, ikinci ve üçüncü yıl için enflasyon oranında ücret artışı elde edilmiştir. Mevcut yol ve yemek yardımları korunduğu gibi, 500 TL tutarında sosyal yardım paketi kazanılmış; tüm sosyal haklara ikinci ve üçüncü yıl enflasyon oranında artış yapılması kararlaştırılmıştır. İşyeri Kurulu konusunda anlaşma sağlanarak, üyelerimizin iş güvencesi pekiştirilmiş, çalışma koşulları ve idari haklarda, birçok kazanım elde edilmiştir.” denildi.

AVM'lerde İşçi Olmak

18 Ekim günü bir grup işçi ile birlikte grevdeki işçilere destek ziyaretine gittik. Alt kattaki kapıda iki nöbetçi grevci karşıladı bizi. Bu iş yerinde grev var pankartı önünde sıcak bir sohbet başladı.

Günlerdir çok yoğun bir ziyaretçi akınına uğradıklarından biraz ustalaşmışlar gibi başladılar konuşmaya. İlk AVM grevi olmasından dolayı sorumluluklarının farkındalar. “Herkesin gözü bizim üzerimizde biliyoruz, bu grevi başarı ile bitirsek diğer AVM çalışanları için de önemli bir dayanak noktası olacak” diyorlar. Geçmişte bir yıllık sözleşmeler imzalandıklarını ve aldıkları zam oranlarının %0.5-1 civarında olduğunu söylüyorlar. Sendikalı olmaları ile birlikte artık bir güç olduklarını ve bunu sözleşme masasında işverene hissettirdiklerini anlatıyorlar büyük bir moralle.

Uzun bir görüşme maratonunun ardından uyumsuzlukların tutulmasıyla grev kararını mağazanın girişine astıklarını söylüyorlar. 100'ün üzerinde çalışandan 40'tan fazlasının şu an grevde olduğunu, kasiyerlerin son gün işveren tarafından ayarlandıklarını o yüzden greve katılmadıklarını ve biraz buruk olduklarını belli ediyorlar. “Onlar olsaydı bugünlere kadar kalmazdı bu iş” diyorlar. Ama yine de çok kızgın değiller, “onların da haklı sebepleri vardır elbet” diyorlar. Ankara'da kasiyerlerin grevde

olduğunu, kasaların çalışmadığını ve bu yüzden güçlü olduklarını söylüyorlar.

Bir çoğu ilk kez eylemle tanışmış ve umutsuz olmadıklarını söylüyorlar. Şu an mağazada müdürlerin bile çalıştığını, başka firmaların çalışanlarından yardım istediklerini, ancak açığı bu şekilde kapatmaya çalıştıklarını öğreniyoruz. Grevin ilk günlerinde patronun 3 yıllık sözleşmeyi ve ilk başta %4, sonraki günlerde ise %10'luk zammı kabul ettiğini söylüyorlar, “ama %14'ten geri adım atmaya hazırız” diyorlar. Sosyal hakların çok önemli olduğunu, uzun bir sözleşme imzalamak istediklerini söylüyorlar. Pırl pırl yüzü iki grevci işçi burada en eski çalışanlardan olduklarını söylüyorlar. “Grevin uzaması halinde bu şekilde bekleyerek bir sonuca ulaşabileceğinizi umuyor musunuz” sorumuza ise “biz de başka yol ve yöntemlere başlarız o zaman” diyorlar, yüzlerinde tatlı bir gülümseme ile.

“Şu an müşterilerin mağazaya girmelerine izin veriyoruz ama istersek buna izin vermeyebiliriz” diyorlar. “Devletin yaklaşımı nasıl, bir sorun yaşıyor musunuz” diye sorduğumuzda “şimdiye kadar belli bir şey yaşamadık, sadece işverenin dışarıdan bir ahşap ustasını hukuksuz bir şekilde çalıştırdığını tespit ettik ve polislerle buna izin verirken biz de yasa dışı işler yaparız o zaman dedik ve onlar da o kişiyi mağazadan çıkarmak zorunda kaldılar.” Gezi sürecinden

de olumlu etkilendiklerini artık bir şeylerin değişebileceğine dair daha güçlü kanıtları olduklarını söylüyorlar.

Sonra mağazanın ana giriş kapısı olan üst kata çıkıyoruz, işçilerin üstünde yağmurluklar var; hava soğuk ve yağmurlu. Kenarlarda ücretli beşerli sohbet ediyorlar mağazanın önünde. Ziyaretçileri var, basın açıklamalarının az önce bittiğini öğreniyoruz. Sohbeta bir grup işçi ile devam ediyoruz. Röportaj isteğimizi geri çevirmiyorlar, ama sonrasında öğreniyoruz ki, cihazımızın azizliğine uğramışız. Ankara'da sendika ve patron arasında görüşmenin olduğunu söylüyorlar, bir kulakları Ankara'ya gelecek olan habere. Çay arası verilmiş görüşmelere, “demek ki daha uzayacak” diyorlar. Bizden bir istekleri olup olmadıklarını soruyoruz, teşekkür ediyorlar. Biz de sonra mağaza içine girerek raflarında sabırsız bir şekilde yer değiştirmeyi bekleyen malların olduğunu fark ediyoruz ve onların bu isteklerini karşılamaya çalışıyoruz. Bir raftan aldığımız bir eşyayı bir başka rafa bırakarak, zaten biraz karışmış rafların daha da karışmasına yardımcı olduk! Ve oradan ayrıldık.

Biz ayrıldıktan sonra grevin başarı ile bittiğini öğrendik. Daha sonra grevci işçilerle konuşmak için gittiğimizde henüz işbaşı yapmadıklarını ve Pazartesi günü işbaşı yapacaklarını öğrendik. **Bursa'dan Bir Grup Devrimci İşçi**

FEDAŞ İŞÇİLERİ KAZANDI

Dersim'in Ovacık ilçesinde, elektrik dağıtım yapan FEDAŞ'ın AKSA taşeron şirketinde çalışan işçiler, 18 Eylül'de iş güvenliği ve ücretlerin yükseltilmesi için greve çıkmıştı. Ancak 13 Ekim günü bir işçi, yüksek gerilim hattına kapılarak hayatını kaybetti.

Akşam saatlerinde İbrahim Atan (55) isimli emekli FEDAŞ işçisinin elektrik arızası için gittiği Ovacık'ta yüksek gerilime kapılarak yaşamını yitirmesi üzerine işçiler FEDAŞ'ı işgal etti.

İşçiler, “AKSA Şaşırma Sabırımızı Taşırma” sloganı atarak FEDAŞ önünde bir araya geldi. Ardından FEDAŞ'ı işgal eden işçiler, buradaki elektrik direkleri ile FEDAŞ önüne barikat kurdu. FEDAŞ binası önünde ateş yakarak beklemeye başlayan işçilere çok sayıda Dersimli de destek verdi. FEDAŞ önündeki bekleyişlerini sabaha kadar sürdüren işçilerin eylemi boyunca polis, çok sayıda zırhlı araçla FEDAŞ'ın çevresinde bekledi.

Öte yandan, yaşamını yitiren emekli işçi İbrahim Atan'ın elektrik arızasını onarması için AKP Dersim İl Başkanı Sinan Yerlikaya tarafından Ovacık'a gönderildiği söylenirken, İbrahim Atan için

Cemevi'nde cenaze töreni düzenlendi. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı törenin ardından Atan, merkeze bağlı Uzuntarla Köyü Hozmerek Mezrası'nda toprağa verildi. Atan'ın ölümüyle ilgili firma yetkilisi üç kişi savcılıkta ifadeleri alındıktan sonra sevk edildikleri mahkeme tarafından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Atan'ın cenazesinin toprağa verilmesinin ardından eylemde olan FEDAŞ işçileri Seyit Rıza Meydanı'nda toplanıp yürüyüşe geçti. Sanat Sokağına gelen kitleye konuşan BDP İl Başkanı Ergin Doğu, yaşanan olayın cinayet olduğunu söyledi.

Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman ise sendika olarak aylardır AKSA firmasıyla görüştiklerini belirterek kendilerine makul bir çözüm getirilmediğini söyledi. Duman, “Hakkımızı almak içinde her türlü yasal haklarımızı demokratik yollardan arayacağız. İbrahim Atan bir cinayete kurban gitmiştir. Gerekli tedbirler alınmalıdır” dedi.

FEDAŞ işçileri, 23 Ekim günü yapılan anlaşma ile, tüm taleplerini aldılar. Enerji işçileri, 38 gün sürdürdükleri eylemlerinden zaferle çıktılar.

31 Aralık 2012 günü bir haftalık izne çıkarılan 94 Kazova Tekstil işçisi, 7 Şubat 2013 sabahı işbaşı yapmak için fabrikaya geldiklerinde kapıya kilit vurulduğunu gördüler. Yoğun çalışma temposuna, mesailere rağmen 3-4 aydır maaş alamayan, verilen harçlıklarla idare eden 94 işçi, izin dönüşünde alacakları toplu parayla biraz olsun rahatlayacaklarını düşünürken, patronları Ümit Somuncu ve Mustafa Umut Somuncu onları kış ortasında beş parasız kapı önünde bırakmıştı. Sıra kadem basmıştı.

İlk anda ne yapacaklarını bilemediler, patronlarına ulaşmaya, birikmiş maaşlarını, kıdem ve ihbar tazminatlarını almaya çalıştılar, olmadı. 27 Şubat 2013 tarihinde ilk eylemlerini yaparken şaşkınlılar, çekingendiler, pankartı nasıl tutacaklarını, nasıl slogan atacaklarını bilemiyorlardı. Patronlarına, devlet yetkililerine seslerini duyurmaya çalıştılar. Ama ne patronlar vardı ortada ne de bir kış günü 3-4 aydır alamadıkları maaşları, kıdem ve ihbar tazminatları ile sokakta bırakılıveren 94 işçinin haklarının neden verilmeyeceğini soracak bir yetkili...

29 Nisan'da Kazova Tekstil önünde çadırlarını kurdular. 28 Haziran'da ise alacaklarını tahsil edebilmek için fabrikayı işgal ettiler. İçeride hurda halindeki makinelerden ve biraz malzmeden başka bir şey yoktu. Ama patronları, binayı satmış olduğu ve makineler de hacizli olduğu halde "Ben fabrikama giremiyorum" diyerek ihbarda bulunmuştu. İşçiler poli-

"SİZE BAKIYORUZ, BİZİ GÖRÜYOR MUSUNUZ?"

sin saldırısıyla karşılaştılar. Kendilerini zincirlediler, gözaltına alındılar, açlık grevine başladılar.

Kazova işçileri emeklerine sahip çıkmaya kararlıydı. Kendilerine desteğe gelen bir dostlarının çektiği belgeseli izleyince "Neden olmasın?" diyerek üretime geçmeye ve bu yolla alacaklarını tahsil etmeye karar verdiler. Düzenledikleri etkinlikte, Gezi Parkı eylemleri sürecinde oluşturulan forumlarda, yarım kalan ürünlerini tamamlayıp satarak biraz gelir elde ettiler. Bununla hurda halindeki makinelerden üçünü çalışır hale getirdiler. İlk ürünlerini üretmeye başladılar.

Onlar, Türkiye'nin "Patronsuz-

lar"ı olmuşlardı artık. Kaçta işbaşı yapacaklarına, ne zaman dinleneceklerine, neyi ne kadar üreteceklerine, ürünleri hangi fiyatla nerelerde satacaklarına, satıştan elde edilen geliri nasıl değerlendireceklerine kendileri karar veriyorlardı artık.

Ve bir kış günü parasız ve işsiz fabrika kapısında kalıveren Kazova Tekstil işçileri bir ilke imza attılar. 28 Eylül Cumartesi bir defile düzenlediler. Emek dostlarının, forumların, sanatçıların katılımıyla gerçekleştirilen etkinlikte, işsiz kaldıkları, yürüyüşler yaptıkları, çadır kurdukları, işgal ettikleri, açlık grevi yaptıkları ve patronsuz ilk üretimlerini gerçekleştirdikleri fabrikanın önünde

podiyuma çıkıp ürünlerini sergilediler. Gezi eylemlerinden güç aldıklarını söyleyen Kazova işçilerinin defilesinde ürettikleri ürünler, gaz maskeleri, deniz gözlükleri, kasklar ve Gezi eylemlerinin sloganlarının eşliğinde büyük bir coşkuyla, yepyeni umutları yükselterek, sanatçı dostlarının söylediği ezgilerin eşliğinde sergilendi.

Kazova Tekstil işçilerinin hedefi şimdi daha büyük. Onlar yalnız kendileri için üretmeyecek artık. Bundan sonraki üretimlerinden elde edecekleri geliri; direnişteki işçilere, işsizlere destek olmak, Berfin Elvan'a destek olmak, bir kreş kurmak, bir kantin açmak, bir dersane kurmak ve dayanışmayı büyütmek var önlerinde

hedef olarak. Kooperatif sistemiyle üretimi ve hizmeti arttırmak, çeşitlendirmek ve Patronsuzlar'ın sayısını çoğaltmak...

Patronların içini boşaltarak terk ettiği fabrikada sağda solda yarım kalmış ürünleri tamamlayarak sergiledikleri etkinlikte bir tabela dikkat çekmişti. O tabelada hem kendilerini anlatıyordu Kazova işçileri hem de sesleniyorlar tüm güçleriyle aslında üretebilenlerin neleri gerçekleştirebileceğini göstermek için: "Size bakıyoruz. / Bizi görüyor musunuz?"

"Gezi ruhuyla birbirimizi görmeye başladık. / Birbirimizin gözlerine baktık. / Birbirimizin acılarını, güzelliklerini, neşesine dokunduk. / "Bu kadar da olmuyor" demeyin. / Oluyor çünkü. / Önce ücretsiz izne çıkarıldık. / Sonra işe gelmiyor diye işten çıkarıldık. / 4 aylık maaşımız, kıdem ve ihbar tazminatlarımıza el konuldu. / Direnmeye karar verdik. / Çünkü bize 'sen bir hiçsin' dediler aslında. / Direndikçe gördük ki aslında geçmişte bir 'hiçtik.'

Her gün bir çarkı çeviriyorduk. / Yıllarca ve yıllarca. / Bir ömür veriyorduk. / Başka yerde direnen arkadaşlarımızı görünce başımızı eğiyorduk. / Başka sokaklardan geçiyorduk.

Görmüyorduk, kördük. / Şimdi bazen bize bakan ama görmeyen kardeşlerimizi görüyoruz. /

Bağırıyoruz ama sanki bir camın arkasında gibiyiz. / Size bakıyoruz. / Bizi görüyor musunuz?"

THY: Mücadeleye Devam

İkinci kışlarını havalimanında geçirecek olan işçiler kış hazırlıklarına başladılar. Çadırlarını kurdular, ısınmak için varillerden sobalar yaptılar. Havalimanında 15 Mayıs'ta başlayan ilk eylemden sonra birçok şey değişti, işçiler ilk önce grev yasağını kaldırmayı başardılar. Taksicilerle ilgili çıkarılmak istenen yasada THY Grev yasağını getirilmişti. 29 Mayıs 2012'de Hava İş Sendikası üyesi binlerce işçi grev yasağına karşı dış hatlar bölümünde bir araya gelmiş iş bırakma eylemi yaptı. Etkili olan iş bırakma eyleminden bir gün sonra THY Genel Yönetimi ve Müdürü Hamdi Topçu, hemen iş bırakma eylemine katılan işçileri cezalandırmak için işçileri ilk önce telefonlarına atılan mesajlarla işten çıkarıldıklarını belirten mesajlar atıldı.

305'in Eylemi Başlıyor

İş bırakma eyleminden sonra THY yönetiminin işçilere saldırısı devam etti. 305 işçiyi işten çıkardılar. İşçiler dış hatlar bölümünde işe iade ve grev yasağını kaldırılması için mücadeleyle başladılar. Her yürüyüş ve eyleme katılarak seslerini duyurmaya çalıştılar, her Cumartesi Bakırköy'de yürüyüşler düzenlediler, adliye önlerinde, meydanlarda, basın açıklamaları yaptılar. Artık işçilerin grev yasağını kaldırılması ve

305'in işlerine iade edilmesi mücadelesi başlamıştı. Meclis'ten AKP'nin çoğunluk oy sayısıyla geçen grev yasağı, sendikaların hukuksal süreci başlatması ve fiili mücadelenin devam etmesiyle grev yasağı kaldırılmış oldu.

Bundan sonra 305 işçinin işlerine geri dönmeleri için sürdürülen eylem dış hatlarda sürerken, sendika bu sorunu ulusal ve uluslararası boyuta taşıdı, ülkelerde eylemler yapıldı. THY yönetimi 305 işçiyi geri almamak için oyunlar yaparken işçilerin Bakırköy İş Mahkemesi'nde görülen davaları THY'yi haksız çıkartırken, THY mahkeme kararlarına uymadı; 305 işçiyi işlerine geri almadı. Bazı işçilerin davaları sürerken THY ile Sendika arasında 24. Toplu İş Sözleşmesi (TİS) gündeme geldi.

THY yönetimi yetkili sendika Hava İş'i muhatap almadı ve yapılan birkaç görüşmede anlaşma sağlanmadı. Hava İş Sendikası 24. Toplu İş Sözleşmesi'nin THY ile anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine sendika grev kararı aldı.

İşçilerin amacı, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve 305 işçinin işlerine geri dönmeleri idi.

Hava İş Sendikası basın danışmanı Gizem Sürer'le 19 Ekim günü yaptığımız görüşmede 29 Mayıs 2012 tarihinin, işçi sınıfı ve sendikal

örgütlülüğün iktidar ve sermaye güçleri tarafından bütünlüklü bir saldırıya tutuluşunun yakın örneklerinden olduğunu altını çizdi. Sürer; "THY yönetimi, 'grev işçinin ve sendikaların silahıdır, evrensel hakkıdır, dokundurtmayız' diyerek tepki gösteren 305 işçinin işine son verdi."

305 THY işçisinin, bugün itibarıyla 507 gündür büyük bir kavga verdiğini belirten Sürer; işçilerinin taleplerinin net olduğunu söyledi. "507 günün mesajı çok açık: 'kazanana dek susmak yok, işe geri dönmeye kadar gitmek yok' AKP hükümeti ve işbirlikçisi THY yönetiminin işçiler üzerinde yarattığı mağduriyet giderilene, işçiler işe dönene, grevdeki THY işçilerinin talepleri karşılana dek havaalanı eylem alanı olarak kalmaya devam edecektir."

30 Mayıs 2012'de işten çıkartılan 305 işçinin, 508 gündür işlerine geri alınması mücadelesi devam ederken, 15 Mayıs'ta greve çıkan yüzlerce işçinin mücadelesi birleşti.

THY'nin grev kırılcılığı yaptığı mahkeme tarafından delillerle ispatlanırken, işçileri bölme, korkutma, grevden tek tek koparma gibi birçok oyun oynadı.

Bir buçuk yıla yakın Havalimanı eylem alanına dönüştüren işçiler, işten çıkartılanların işe alınmasını, iş koşullarının düzeltilmesini talep ediyorlar. Sendika tarafından yürütülen hukuki süreçten birçok davada THY aleyhine karar çıktı. İşçiler mahkeme kararlarının uygulanmasını istiyor.

THY Genel Müdürlüğü önünde kışa hazırlık yapan işçiler çadırlarını kurarken varillerden ısınmak için sobalarını yaptılar. 27 Ekim'de THY Grevi İle Dayanışma Forumu yapıldı. Etkinliğe hazırlık yapılırken, Hava İş Sendikası'nda seçimler de yaklaşmış durumda.

HAVA'DA DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

29 Eylül günü THY Greviyle Dayanışma Komitesi'nin çağrısıyla yüzlerce kişi, THY işçilerine destek vermek için Atatürk Havalimanı Dış Hatlar Giriş A Kapısı önünde toplandı. Saat 16.00'da Genel Müdürlük önüne doğru harekete geçen kitle "Her Yer Taksim, Her Yer Direniş" sloganını atmaya başladığında, polis, biber gazı ve coplarla kitleye arkadan saldırdı. 3 kişi gözaltına alındı. Birçok genç polis tarafından yerlerde sürüklendi. Polis saldırısına rağmen dağılmayan kitle, sloganlarla grev alanına yürüdü.

Genel Müdürlük önüne gelen kitleye hitaben Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atıl Ayçin, "Bu saldırılarla bizi engelleyeceğinizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Biz bunları çok gördük" dedi.

Ayçin konuşmasını şöyle sürdürdü: "438 gündür işe dönüş mücadelesi veren 305 işçi adına, 138 gündür grevde olan işçiler adına THY'ye bu gücü veren AKP ceberrut iktidarını, sözde aydın, sözde demokratları, sözde devrimcileri kınıyorum. Türkiye demokrat, çağdaş, özgür olamazsa AKP ile değil, halkla, işçilerle, işçilerin iktidarı ile olacaktır. Aksi aldatmacadır. Aksi bu ülkeyi savaşa, karanlığa sürüklemektir. Bizim bu iktidarla barışık olmak gibi bir anlayışımız yok. İsyân

ve öfke ülkenin dört bir yanına yayılmış durumda. Her Yer Taksim Her Yer Direniş, diyerek isyan ediyorlar. Tüm demokrasi meydanlarında AKP'ye isyan var. Yine 2 arkadaşımızı gözaltına aldılar. Bizi göz altılarla korkutamazlar. Demokrasi ve insan hakları mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz. Yargıya müdahale ederek polis, gazla, tomayla bizi korkutamayacaksınız. İktidarlar zulmederek iktidar kalabilseydi Hitler iktidardan düşmezdi. Ülkenin her yerini demokrasi ve özgürlük meydanı yapacağız."

Grevdeki işçiler adına Neslihan Maral, "Bu grev sadece işçinin değil, yolcumun da grevidir. Bizler gücümüzü haklılığımızdan ve bugün bizlerle olan halktan almaya devam edeceğiz ve birleşe birleşe kazanacağız" diye konuştu.

THY Greviyle Dayanışma Komitesi adına açıklama yapan Gökay Coşkun, THY grevinin 138. gündür sürdüğünü, THY patronu ve AKP hükümeti, açıktan işbirliği yaparak direniş ve grev karşısında yasaları çiğneyerek grev kırılcılığı yapmaya devam ettiğini altını çizdi.

Konuşmaların ardından Grup Emeğe Ezgi'nin şarkılarıyla eylem sürdü. Şair Ruhan Mavruk şiirleri ile destek verdi grevdeki işçilere. Etkinlik halaylarla sona erdi.

BREZİLYA'DA ÖĞRETMENLER AYAKTA!

Daha iyi bir ücret talebiyle 46 gündür grevde olan öğretmenler, 3 Ekim'de Rio de Janeiro'daki Belediye Binası önünde bir araya geldi. Belediye Başkanı Eduardo Paes'in ücret teklifi oylamasını bekleyen öğretmenler, zam beklentileri sırada plastik mermi ve ses bombası ile karşılaştılar.

Saldırıya karşı koyan öğretmenler saatlerce polisle çatıştı. Barikatlar kurdu, gaz bombalarını taşlarla birlikte polise geri yolladı.

Polisin saldırısı sonrasında öğretmenlerin büyük çoğunluğu Rio Film Festivali'ne de ev sahipliği yapan Odeon Sineması'na sığındı. Gaz bombaları sinemanın içine de atıldı. Çok sayıda öğretmen fenalık geçirdi. Çatışmalar üzerine festival yetkilileri, Odeon'da yapılması planlanan gösterimlerin ertelendiğini duyurdu.

Belediyede süren toplantıdan da çok düşük bir zam oranı geldi. Öğretmenler akşam saatlerinde belediye binasına girmeye çalıştılar. Bunun üzerine polis yeniden cop ve plastik mermilerle saldırıya geçti, öğretmenler de bayrak sopalılarıyla karşılık verdi. Yakın mesafeden atış yapılması sonucu 6 öğretmen yaralanarak hastaneye kaldırıldı, 9 polisin de yaralandığı söylendi.

8 Ekim'de yeniden sokaklara çıkan öğretmenlere yine polis saldırdı. Bu defa çatışmalar Rio de Janeiro ve Sao Paulo kentlerinde yaşandı. Rio'nun merkezinde onbinlerin eylemi akşam saatlerinde serleşti, kamu binalarına molotof kokteyller atıldı; polis de biber gazı ile saldırıya geçti.

Sao Paulo'da da bankalar ve ATM'lere saldıran kitleyle polis arasında sert çatışmalar yaşandı. Rio'daki işlek Branco Bulvarı'nda bir otobüs ateşe verildi, bankalardaki

mobilialar sökülerek barikatlara taşındı. Polis ise sık sık gözyaşartıcı gazla saldırdı. Bu yürüyüşe yaklaşık 50 bin kişinin katıldığı tahmin ediliyor.

Brezilya emekçileri, 16 Ekim'de de öğretmenlerin grevine destek vermek için eylemde idi. Brezilya'nın en büyük kentleri Rio de Janeiro ve Sao Paulo'da, grevdeki öğretmenlere destek amacıyla yapılan yürüyüş sonrası polis ile çatışmalar yaşandı.

Güney doğudaki Belo Horizonte kentinde, Başkent Brasilia, kuzey doğudaki Salvador ve diğer bazı kentlerde de protesto gösterileri düzenlendi.

İki aydır devam eden grevde Rio eyalet hükümetinin grevdeki öğretmenler hakkında takibat yaptığı ve bazı yaptırımlara başvurduğu söyleniyor.

Portekiz İşçileri Sokaklara Döküldü

Portekiz'in en büyük sendika federasyonu Portekiz İşçileri Genel Sendikası (CGTP-IN)'nin başını çektiği grevde onbinler ayağa kalktı! Hükümetin birçok kesintiye içeren 2014 yılı bütçesini açıklamasının ardından Portekiz işçileri ayaklandı. Binlerce eylemci Lizbon ile Almedia'yı birbirine bağlayan 25 Nisan Köprüsü'nü (1974 Devrimi'nin başladığı tarih) yaya olarak geçmek istedi. Ancak İçişleri Bakanlığı'ndan izin çıkmayınca ülkenin dört bir yanından gelen göstericiler yaklaşık 400 araçla köprüyü geçerek başkent Lizbon sokaklarında eylemlerini başlattı.

CGTP tarafından yapılan açıklamada "Onbinlerce işçi bugün (19 Ekim) ülkenin büyük kentlerinde ve Madeyra ve Azur Adalarında gösteri yürüyüşü yapıyor. Gösterilerin amacı, 1974 anti-faşist devriminin kazanımlarını korumak, sömürü ve yoksulluğa karşı taleplerini yükseltmek ve hükümetin istifasıdır.

Hükümet, utanç verici bir şekilde büyük sanayi ve finans kurumları yararına, ücretlere ve emeklilere yönelik kemer sıkma politikası uyguluyor. Aynı

zamanda uluslararası troyka (AB Komisyonu, AB Merkez Bankası ve IMF) tarafından halkımıza ve ülkemize dayatılan "acı ilaca" boyun eğiyor.

Bu gerici ve toplum karşıtı politika en iyi yansıması 2014 bütçesinde bulunuyor. Bu bütçe onaylanırsa halkın durumu gündün güne kötülecek, işçiler kurban edilecek" derken, işçi ve emekçileri 1 Kasım'da Ulusal Meclis önünde yapılacak gösteriye çağırıyor.

Kaynak: Workers World

ONLAR CUMARTESİ ANNELERİ...

Cemil Kırbayır 9 Ekim 1980 Kars/Göle, Abdullah Kurt Eylül 1990 Yüksekova, Aziz Alptekin Ocak 1994 Mardin/Midyat / Daline köyü, Süleyman Doğan 21 Şubat 1994, Cüneyt Aydınlar 25 Mart 1994 İstanbul, Ercan Cihangir 16 Mart 1994 Muş/Malazgirt, Osman Geçer 1 Nisan 1994 Adana, Fikret Biçer 9 Mayıs 1994 Diyarbakır/Silvan, Halide Tüzer 20 Mayıs 1994 Antalya Diyarbakır/Hani /Damla-tepe Köyü, Cuma Orhan 24 Eylül 1994 Mersin, Murat Güzel 2 Ekim 1994 İstanbul, Mahmut Koçer 1994 Erzurum / Merkez, Nejat Çelebi 1994 Tunceli/Hozat /Tartılı, Ömer Yılmaz Haziran 1995 Siirt-Eruh-Memira Köyü, Mehmet Aktay 5 Ağustos 1995 İstanbul Eyüp, Mustafa Yıldırım Ekim 1995 Sivas / Divriği / Dişbudak, Vakkas Sabancı 1997 Antep, Cemil Yöyler 15 Temmuz 1999 İzmit, Ayhan Turan 2000 Diyarbakır / Merkez...

Listelenen isimlerin yanına sürekli yenileri ekleniyor. Yüzlerce insan... her gün birisi kaçırıldı. Ansızın, sabah bir operasyonla ya da bir bahaneyle karakola çağrıldı kimisi... kimisi direk infaz edildi sokak ortasında, cesedi bulunmadı... kimisinin cesedi inşaat kazılarında çıktı, ama kime ait olduğu bilinemedi... Her biri içinde bir oyun saklıydı. Seksenlerden önce ve bugüne kadar, ne devletin oyunları bitti kaybetmek için, ne de kaybedecek kişiler bitti. Her yıl yüzlercesi eklendi bu listeye. Yıllar uzadıkça, geriye, bir isimleri, bir de nasıl kaçırıldıklarının hikayeleri kaldı. Kimisi bu şansa dahi sahip olamadı; nasıl kaçırıldığı bile bilinmiyor... kimisi daha da şansızdı; ismi, soyismi dahi bilinemedi.

Sorduklarında sevenleri onları, verilen cevaplar hep aynıydı. Her öldürdükleri insan için savcı, polis, jandarma, kaymakam, vali hep bir ağızdan aynı şeyleri tekrarladılar: "bilmiyoruz", "gözetiminde alınıldığına dair kayıt yok", "nerede olduğunu bilmiyoruz", "deliller yetersiz"...

Gözetimler, işkenceler, kaybetmeler, sokak ortasında infazlar devam etti, verilen cevaplarda hiç değişmedi.

Failler Belli Kayıplar Nerede

Bu slogan belki çoğu insana tanıdık gelir. Oğulları, kardeşleri, eşleri kaybedilmişlerin sloganıydı. Yani Cumartesi Anneleri'nin sloganıdır bu. Failleri bellidir, ama kayıplar nerede? Ya da devlet yüzlerce insanı neden kaybetti ve hala neden kaybediyor, işkence yapıyor, öldürüyor...

1980'de Karskapı Cezaevi'nde yatan Berfo Ana'nın oğlu Cemil Kırbayır'ın cezaevinden kaybedilişine tanıklık eden Fevzi Çelik; Erzurum Karskapı Askeri Cezaevi'nde 6 Koşuş'ta Cemil Kırbayır'ı ilk kez gördüğünü ve tanıştıklarını anlatıyor. "Açlık grevine başlayınca gelip hocayı nizamıyeye götürdüler. Onu, grevi kırmak için ikna edecekdiler. Hoca'yı götürdükten bir saat sonra falakaya yatmışlar. Kaldığımız cezaevi, dönemin 9. Kolordu Komutanı Doğan Güreş'e bağlıydı."

Cemil Kırbayır'ı 12 Eylül'den bir gün sonra Kars Siyasi Şube Müdürlüğü'nde gördüğünü belirten Fevzi Çelik, "Orada nezarethanedeki kalırken Cemil Hoca'yı iki polisin kolları arasında gördüm. Çok dayak yemişti,

kendinde değildi. Daha sonraki gün emniyette bir hareketlilik oldu. Polislere ne olduğunu sorduğumda bana "Ünlü komünist Cemil Kırbayır'ı 3. kattan aşağıya atılar" dedi.

Kaybedilen İnsanların Çoğu Siyasi

İHD'nin hazırladığı Kayıpların Unutmadık broşüründe dikkat çekici detaylar bulunurken, kayıpların daha çok gözetiminde kaybedilmeleri dikkat çekiyor.

İnsan Hakları Derneği'nin uzun yıllardır hazırladığı kayıp, işkence raporları devletin yaptığı vahşeti gözler önüne seriyor.

Örneğin 1994 yılı... Kaybedilen insan sayısı 292, sokak ortasında katledilen, işkence sonucu öldürülen ve gözetiminde öldürülen 298 ölü, sivillere yönelik eylemlerde 458 ölü / 574 yaralı, kayıp sayısı 328, işkence görenler ve işkence sayı 1000, gözetiminde alınanlar 14.473, tutuklamalar 1209, yakılan-boşaltılan Köy ve Mezra 1500 köy / 31 orman, bombalanan yer 191, kapatılan dernek, sendika, yayın organı 123, basılan dernek, sendika, yayın organı ve parti 119, toplatılan yayın 450... Gördüğümüz çarpıcı gerçeklik, devletin siyasi-devrimci insanları katlettiği... Bir rütbeli askerin sözleri devletin bakış açısını net olarak ifade ediyor: "tutukladığımızda 8-10 yıl yatıp çıkarıyorlar"

Kayıpları Unutma broşüründe Yeşim Dorman "Canlıların önce nefese sonra da birçok şeye ihtiyacı var. Oksijen kadar önemli olmasa da yiyeceğe, giyeceğe, kitaba, saygıya, yeşile... Ölülerin de ihtiyaçları var. Kefene, toprağa, mezara ve kırmızı karanfillere. Ama ülkemizde bazı ölümlerin mezarları olamadı, bulunamadı. Onların anneleri ve kardeşleri ölüm yıl dönümlerinde ziyaret edebilecekleri bir toprak parçası, çevresinde topl-

nacakları bir mermer, üzerinde doğum tarihi ve sevdiği şürden bir katanın kazıldığı bir taştan bile yoksunlar." diyor. Ülkemizdeki siyasi nedenlerle gözetim altına alınmış, kaçırılmış, bedeni bulunamamış ya da arazide çürümeye terk edilmiş yaklaşık sekiz yüz insan, İHD'nin ve TİHV'nin raporlarında "kayıp" görünüyor...

"Aileler çocuklarından haber alamamak için Emniyet birimlerine, Sıkıyönetim komutanlıklarına dilekçeler yazdılar ve aylar geçtiğinde artık çocuklarını otopsi raporlarında aramaya başladılar, onların adıyla karşılaşmak için dua ederek, "Kesif ve Ölü Muayene Zabıt Varakası" dosyalarının peşine düştüler. Kayıp edilen kişiler yargılanmamışlardı, suçlanmamış ve kendilerini savunmamışlardı. Yok edilmişlerdi, çünkü vücutları işkence izleriyle doluydu. Bu yaralı vücutlar kimseye gösterilmeden gece karanlığında bir yerlere atılmalı, bu ağızlar hiç konuşmadan, kendine yapılanları anlatamadan susturulmalıydı. Gece-lerce uykusuz bırakılmış, en can acıtıcı işkencelerden geçirilmiş bu genç ölümlerin çoğu sahte ve ilkel intihar senaryolarının ardına gizlenmeye çalışılmıştı."

Kayıp aileleri, yakınları, dostları eşleri, kaybedilenlerin peşini yıllarca bırakmadılar katillerin cesasını çekmelerini istediler. Yıllardır sokakta oldular, çocuklarının resmini eylemlerde taşıdılar. Her hafta gözetiminde ya da faili meçhul cinayetlerde çocuklarını kaybetmiş aileler "Failler Belli Katiller Nerede" pankartıyla İstanbul'da, Diyarbakır'da devletin eliyle gerçekleştirilen cinayetlerin açığa çıkması, katillerin cesasını çekmesi için çocuklarının hikayelerini anlatıp duruyorlar. Çocuklarının kemiklerini istiyorlar.

Onlar Cumartesi Anneleri...

Tarihe Bak Anlarsın

Devrimci 78'liler Federasyonu'nun Ankara'da bu yıl dördüncüsünü açtığı 'Utaç Müzesi'nin bu seferki durağı İstanbul'du. 12 Eylül faşizminin idamları, katliamlarını, kaybettiklerini gözler önüne sermek için, tarihe yüzleşmek için düzenlenmiş olan müze 'Tarihe Bak Anlarsın' başlığıyla Akatlar Kültür Merkezi'nde sergilendi.

Müzenin sergilendiği salona ilk girdiğiniz an, artık bu zaman diliminde hissetmiyorsunuz kendinizi... Denizlerin idam edildiği sehpa karşınızda duruyor, üç karanfil de Onlar için bırakılmış. Denizlerin daracağında ölümsüzlüğe adım adım yürüyen ya-

şadıkları tüm coşkuyu, kararlılığı tepeden tırnağa içinizde hissediyorsunuz... o acıyı da...

Ve eşyalar...

Deniz'in o hep üstünde giydiği, hiç çıkarmadığı kazak camekan içinde karşınızda duruyor... Keşke bir an olsun dokunabilse insan... o kazak dile gelse neleri anlatırdı kim bilir... işgal eylemlerini anlatırdı, mitingleri anla-

tırdı ve daha nicesini... Sonra İbrahim Kaypak-kaya'nın kullandığı teksir makinesi... Yıllarca mücadele arkadaşları özenle koruyabilmişler. Makine çok ilkeldi ama o zor koşullarda kim bilir ne işler çıkarmıştı mücadele için... Eski bir radyo... Mahir Çayan'a ait. Elleriyile radyoyu aç-

şını hayal edebiliyorsunuz. Yanında siyah boğazlı bir kazak... Ulaş Bardakçı'nın. Fotoğraflardan bildiğimiz mahkeme salonundaki görüntüsü günümüzde canlanıyor... Sinan Cemgil'ler, Taylan Özgür'ler, Harun Karadeniz'ler de oradaydı...

Sonra resimler...

Tanıdık tanımadık yüzler... isimler... yazılar... mektuplar...

Erdal Eren'in ceketini ve son mektubu... Sanki daha yeni ceketini çıkarmış, sıcaklığı hala üzerinde...

On iki yaşında on üç kurşunla katledilen Uğur Kaymaz ve babası... kurşunlarla delik deşik edilmiş, kurumuş kanyla sergileniyordu kazak... ve babasının kanlı gömleği...

Kürt halkının yiğit evladı, Mazlum Doğan da oradaydı kahverengi süveteriyle... elde örüldüğü belliydi...

İdam edilenler... Üç devrimci işçi... Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar... Cezaevinde çektiikleri fotoğraflar, şiirler, ailelerine yazdıkları mektuplar ve kalemleri...

Sergide bir keman ilişti gözüme... Yüksel Eriş'indi... müzik bölümü öğrencisiymiş.

Metin Göktepe de oradaydı, fotoğraflarından bildiğimiz kazağı ve cepkeniyle...

12 Eylül faşizminin işkencehanelerini tasvir eden maketler yapılmıştı, Filistin askıları, elektrik işkencesi, ters askıya asarak yapılan işkenceler ve daha onlarca kan dondurucu, barbarlık ötesi türleri... Faşizmin asil gerçek, maskesiz yüzü buydu işte...

19 Aralık 2000... Çanakkale cezaevindeki devrimcilerden kalan kalem, kol saatleri, cüzdanlar... Çok mütevaziydi tıpkı kendileri gibi...

Gezi eylemlerinde ölümsüzlüğe uğurladıklarımız da oradaydı... Onlar için de ayrı bir köşe ayrılmıştı... Resimler ve karanfillerle...

Müzei gezerken liseli bir gence gözüm takıldı, gözlerinde yaşlar birikmişti... Orada bulunan yüzlerce devrimci insanın hayalleriyle, umutlarıyla, mücadeleleriyle tanışmanın göz yaşlarıydı belki de... belki de o genç geleceğe taşıyacaktı Onları...

“Ustayı Saygıyla Anıyoruz”

Zordur başladığın yolculuğu bir ömür sürdürebilmek. Yorulmadan, “benden bu kadar” demeden, tiknefeslerin yürüyüşü terketmesine aldırmandan yürümek, yürümek... Nazım'ın dediği gibi “yürümeyenleri boş sokaklar gibi ardında bırakarak”... Ve dahası, üne, şöhrete, paraya kanıp yola, yolcuya ve yolculuğa sırtını dönmeden yürümek.

Koca bir ömrü düşüncelerinden, ideallerinden ödün vermeden yürüyen, “star sisteminin zirvesinde”yken bile komünist olduğunu vurgulamaktan vazgeçmeyen... “Umut’un Hasan’ı, “Duvar’ın Tonton Ali’si, “Sürü’nün Hamo’su... komünist sanatçı Tuncel Kurtiz, 77 yaşında hayata gözlerini yumdu.

1936 yılında doğan Kurtiz, ilk kez 1959 yılında Dormen Tiyatrosu’nda oyunculuğa başladı. Bugüne

değin sayısız sinema filminde ve TV dizisinde rol aldı. 1981 Antalya Altın Portakal Film Festivalinde en iyi senaryo ödülünü Nurettin Sezer ile birlikte kaleme aldığı Gül Hasan filminin senaryosu ile kazandı.

Birçok ulusal ve uluslararası ödülün yanı sıra, Ekim 2011’de 48. Altın Portakal Film Festivali’nde Yaşam Boyu Onur Ödülü’ne layık görülen Tuncel Kurtiz, çok sayıda film ve oyunda yer aldı.

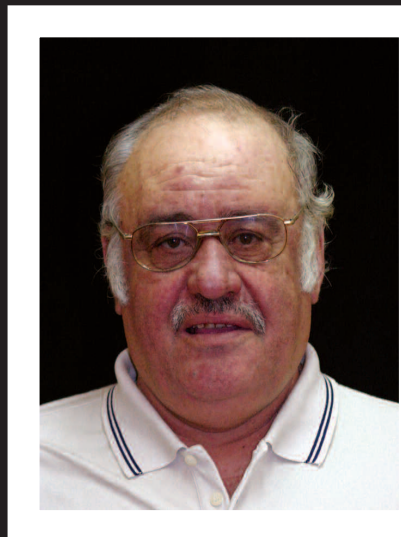
Politik düşüncelerini hiç saklamadı, apolitik olmadı. O genç yüreğiyle Gezi ayaklanmasında yürekten desteklediği çapulcuların safında yer aldı tereddütsüz. “Diren Gezi Parkı, diren. Çok güzelsiniz, çok güzelsiniz” diyordu.

“Devrimci sinema sol yumruğu kaldırmak veya kahramanlık yapmak değildir” diyen usta oyuncu “Her sinema politiktir. Bizim devrimci sinemamız bu olacak. Bu topraklardan çıkacak. Bu toprağın tarihinden çıkacak, sosyolojisinden, felsefesinden çıkacak. Başka çaremiz yok. Karacaoğlan’ı da olacak içinde, Ağrı Dağı’nın çiçekleri de olacak. Bu arada Nazım Hikmet de, İlhan Berk de olacak, şairlerimiz de olacak içinde, Fuzuli de olacak” demişti.

“Anadil anavatan gibidir, anadile karşı çıkmaz” diyen usta sanatçı için Ayışığı Sanat Merkezi ve Emeg’e Ezgi de bir mesaj yayınlamak için “Komünizmden başka bir yol var mı yani? Başka bir düşünce, başka bir hissiyat, başka bir felsefe var mı? Dünyayı bir bahçe haline getirebilecek, insanoglunun insanca yaşamasını, köleliğin kalkmasını, ırkçılığın kalkmasını öneren bir yol var mı? ... Emeg’in sa-

natçısı TUNCEL KURTİZ aramızdan ayrıldı... Komünizmi işte böyle yalın ama tüm gerçekliğiyle anlatan bir sanatçıydı O... Usta’yı saygıyla anıyoruz...” dedi.

Kavganın sanatında daima yaşayacakların koca çınarı!

Haşmet Zeybek

10 Ekim günü evinden gazete almak için çıkan Haşmet Zeybek dönüştürdüğü kalp krizi sonucu hayatını kaybetti.

1948 yılında Adana’da doğan Zeybek, tiyatro oyunculuğuna Tarsus’da başladı. Mehmet Esatoğlu’nun o döneme ilişkin anlatımı şöyledir: “O günlerde Adana, Tarsus pırıl pırıl gençlerle doludur. Bu gençler bir kitaptan bin düşünce

Ayaklanmanın İlk Günü

Sıla Erciyes

31 Mayıs... Gezi parkına baskın... saat yine sabaha karşı beş... Tomalardan tazyikli su sıkıldı. Gaz bombaları atıldı. Kitle Taksim’i terketmedi. Biraz geri çekilip kendini toparlayıp yeniden çıktı tomaların karşısına... Taksim’e doğru her yandan yeni insanlar aktı. İnsan sayısı arttı... saldırı yoğunlaştı, saldırı yoğunlaştıkça insan sayısı arttı...

Zaman yeni bir şeyleri ilmek ilmek ördü. Ve tarihimizin tanık olduğu, adına sonra 31 Mayıs Taksim Ayaklanması diyeceğimiz olayı yarattı. Metin Üstündağ, o günü attığı tweetle şöyle özetledi: “Sinirlenince çok güzel oluyorsun Türkiye.” Gerçekten çok güzeldi her şey. Taksim Meydanı bir sevgiliydi ve tüm yükler ona doğru akıyordu. Ne pahasına olursa olsun ona ulaşılacaktı...

Kararlılık ilerleyen zamanla birlikte arttı. Tüm sokaklar Taksim sevdalılarından artık. Yan yana yürek yüreğe ilerliyorlardı. Önüne çıkan her engeli aşacak bir yol buldu. Sokağın başı kesilmişse önünü açmak için ne bulursa onunla savaştı. Gücünün yetmediğini anladığında, geriye dönüp vazgeçmek yerine yeni bir yol aradı kendine. Bir başka sokaktan dendi şansını. Orada karşılaştığı yeni yüreklerle büyüyerek ilerledi. Taksim’den daha fazla uzaklaşmamak, üzerine doğru gelen faşist akımı biraz olsun durdurabilmek için barikatlar kurdu. Büyüklüğü öndeki derme çatma malzemelerden değil ardındaki insanların cesaretinden oluşan barikatlar...

Gece çatışmalarla yoğun sokakta geçti. Taksim’e doğru yürüyüşe geçenler evlerinden tencere tavalarla selamlandı. Sokağa inip yürümeye başladı. Sabahın ilk saatleriyle birlikte on binlerce insanın yönü artık Taksim olmuştu. Kadıköy’den yola çıkan kitlenin Boğazköprü’süne doğru yürüdüğü haberi Taksim’in etrafındaki insanlar tarafından duyulduğunda coşku ve kararlılık daha da arttı. Yakındı o an... Kucaklaşma anına çok az kaldı... Saatler yediği gösterdiğinde kitle Beşiktaş’a ulaştı. Köprüyü geçen kitle ile Çarşılular birleşti Taksim’e doğru... Beşiktaş yoğun saldırı ve gaz altında...

İstiklal Caddesi’ni çok yukarıdan gören bir yerdeyim. Gün boyu yaşanan çatışmanın izlerini taşıyor sokak. Cadde polislerin işgali altında. İnsanı rahatsız edecek denli bir sessizlik hakim... Tedirginlik ve telaş yüreklerde... Acaba sorusu takılı kafalarda... İnsanlar nerede? Gittiler mi yoksa? Hayır hiçbir yere gitmediler. Sessizlik birazdan kopacak fırtınanın habercisi yalnızca... Biliyoruz ki caddeye çıkan her sokakta, Taksim Meydanı’na doğru olan her yolda heyecanla atan binlerce yürek var. Beşiktaş, Harbiye, Siraselviler, Tarlabası Taksim’e doğru çizdi rotasını...

Saatler on altıyı gösterdiğinde farklı bir hareketlilik başladı Taksim’de... Önce anlam veremedik, ama sonra tüm çıplaklığı ile çıktı ortaya durum. Polis kaçıyor. İstanbul’un her yanından, Türkiye’nin onlarca ilinden üzerine doğru gelen bu basınçtan kendini kurtarmak için kaçıyor. Polisin terkettiği her sokaktan insanlar çıktı ortaya. Fırtına öncesi sessizlik bozuldu. Sloganlar, haykırışlar, ıslıklar, alkışlar kapladı her yanı... Tarif edilmez yaşanan denilen anlardan biriydi. Bir anda İstiklal caddesi kucaklaşma anının heyecanına ayarlı yüreklerle doldu... Kuşlar haber uçurdu bir diğer sokaktakine polis kaçıyor diye. Taksim’e doğru adımlar artık. Büyüyor, çoğalıyor, güçleniyor, kahkahalar atıyor...

Ve artık Taksim’deyiz. Taksim artık bizim... Çok kez fethetmiştik Taksim Meydanı... Çok kez yüz binlerle doldurmuştuk o alanı... Ama bu başkaydı, bambaşkaydı... Hepsinin ötesinde ve üstündeydi...

“Bir halkın uyanması bir suyun gülmesine benzemiş. İstanbul’un her yerinden Taksim’e işli işli bir şehir akıyor.” Hadi, gel de durdur bu akışı... Hadi gel de sustur susturabilirsen bu haykırışı...

Artık bambaşka bir İstanbul, bambaşka bir Taksim, bambaşka bir Ankara, bambaşka bir Antakya, bambaşka bir Adana, bambaşka bir İzmir, kısacası bambaşka bir ülke var. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak diyen bir ülke...

üretme heyecanıyla okuyan, yazan gençlerdir. Kendi aralarında belli bir örgütlülükleri vardır adeta. Kitap alacakları paraları yoktur ceplerinde. Ancak bir kitabı ele geçirdiklerinde o kitap elden uçarasına bir yolculuğa çıkıyor. Her okuyan bir önceki okuyana büyük bir tartışmaya girişiyor.

Haşmet Zeybek’in “İrgat” oyunu Tarsus sokaklarında bir fırtına gibi esiyor. O güne dek demokrasi yalanlarıyla halkı kandıranlara karşı oy pusulalarını yırtıp havaya fırlatan köylüler vardır oyunun finalinde. Bu oyunda Tarsus’un gençleri, esnafı, emekçileri hep birlikte oyun üretiyorlar.”

70’li yıllarda Dostlar Tiyatrosu’ndadır Haşmet Zeybek. O yıllarda Çorum’da Linyit İşletmelerinde yaşanan greve çevirir gözünü. Greve giden işçiler bir süre sonra yönetime el koyup üretime yönelirler. Bu o yıllarda yeni bir mücadele yöntemidir. Haşmet Zeybek bu eylemin öyküsünü işçilerden dinlemek için yola çıkar. İşçilerle sohbet ederek bilgiler toplar. İstanbul’a dönüşünde Mehmet Akan yönetiminde “Alpagut Olayı” adlı oyunu yazarlar. Oyun halk güldürüsü ile halk danslarının iç içe işlendiği bir sah-

neleme ile kentin dört bir yanında sergilenir. Esatoğlu, Zeybek’in 70’li yıllarda yaptığı bir başka ilginç çalışması için şunları söylüyor: “70’li yılların ilk yarısında Haşmet Zeybek’i bu kez Gazete Tiyatrosu sahnesinde görüyoruz. Her gün gazetelerde çıkan haberlerle yenilenen bir metinle perde açıyor. Batıda bir dolu örnekleri olan Gazete Tiyatrosu’nun ilk ve son uygulayıcısı Haşmet Zeybek ve arkadaşları oluyor.” Tüm bir ömrünü emeğin sanatına adanmış Haşmet Zeybek eserleri ile bu mücadelede yaşamaya devam edecektir.

: Alpagut Olayı, Balta, Dügün ya da Davul, Tahsildar Oyunu, Uygarlık Çöplüğü, Anadolu İnsanının Kültürel Kimliğinde, Ayrangeven, Evrensel Pezevenk Para, Köröğlü, Theodora, Yaradılış Efsanesi, Kerem ile Aslı, Zilli Şiir, Gilgamiş... Nekrassov (2012), Ya Devlet Başa Ya Kuzgun Leşe, (2007-2008), Düşüş (2009-2010), İkinci Ses, Buzlar Çözülmeden (1989-1990), Fermanlı Deli Hazretleri(1991-1992), Montserrat (1994-1995), Koca Sinan(1996-1997), Sersem Kocanın Kumaz Karısı (1998-1999), Eskici Dükkamı(2007-2008), Bağdat Hatun (2005-2006), Yaprak Dökümü(2003-2004) Dügün ya da Davul, Ayrangeven, Fotoğrafçı (Ortaoyunu- Kenan Işık ile birlikte)Pırlatan Bal (Çocuk Oyunu)

ODTÜ'ye Bayram Baskını

Sabah, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı İ.Melih Gökçek twitterda "arkadaşlar, güzel bir sabah sürprizi yaptılar" diyerek katliamı alkışladı.

Tüm gece yapılan çağrılarının ardından pek çok yerde eylemler örgütlenmeye başlandı. Ankara halkı ve ODTÜ öğrencileri saat 14.00'te 100. Yıl Migros önünde toplanarak "O Ağacları Dikenleredir Hinçleri" ve "Tek Bildiğiniz Güzel Olan Her Şeyi Katletmek, 100. Yıl İnişiyatı" pankartları ile yürüdüler. Yürüyüş boyunca o ağaçları diken Denizleri de anan gençler, mahalle halkı ile birlikte yeni fidanlar diktiler. Yoksul emekçi çocuklarının ellerinde fidanları dikip sulamaları ise akıldan çıkmayacak görüntüler oluşturdu.

Ağaçların sökülmesini protesto için ODTÜ Mezunları Derneği, ODTÜ öğrencileri ve öğretim üyeleri, 21 Ekim Pazartesi günü ODTÜ A4 Kapısı önünde bir araya gelerek, ağaçların kesildiği alana "Rantın Yoluna 5 Bin Fidan Dikiyoruz" diyerek yürüdü.

Yürüyüş boyunca, "Her yer ODTÜ, Her Yer Direniş", "Katil Polis ODTÜ'den Defol", "Gökçek Yolun Yol Değil" sloganları atıldı, "Utku Kalı'ya Özgürlük", "Yeşile Mahkûm Edin Bozkırın Boy Atsın Sevda" dövizleri taşındı.

Polisin ağaçların kesildiği bölgeyi ablukaya almıştı. Fidanlar dikilmeye başlandı, bazı fidanlara ayaklanma sırasında öldürülenlerin isimleri verildi. Belediye görevlileri ve öğrenciler arasında zaman zaman gerginlik yaşandı.

Gerginliğin ardından basın açıklamasını okuyan ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği Başkanı Ali Gökmen, ağaçların yasadışı yollarla kesildiğini belirterek, ODTÜ ormanına sahip çıkacaklarını söyledi.

Polis, fidan dikimi bitmeden saldırdı. Gaz bombalarıyla saldıran polis öğrencilerin ve öğretim görevlilerinin ODTÜ içine ve 100. Yıl sokaklarına çekilmesine neden oldu. Kısa süre içinde ODTÜ kampüsü gaz bulutu içinde kalırken, polis de dikilen fidanları söktü. Öğrenciler de polisetaş ve havai fişekle saldırdı. Polis hedef gözeterek ses bombası atarken, akreplerle kampüse girmek isteyincekurulan barikata takıldı ve gaz atarak geri çekilmek zorunda kaldı. Bu operasyon ve saldırının helikopterden yönetildiği ve ışık tutarak hedef gösterdiği söyleniyor. Polis, yurtlar bölgesine kadar girdi, gaz bombaları ile yaralanan öğrenciler oldu, ormanlık alanda da ufak çaplı yangın başladı. Bu saldırı, pek çok yerde eylemlerle protesto edildi.

İstanbul Seninle

ODTÜ'de yaşanan ağaç katliamı, sosyal medyadan yapılan çağrılarla toplanan yüzlerce kişi tarafından Taksim Galatasaray Meydanı'nda protesto edildi. TOMA, çevik kuvvet ekipleri ve sivil polislerin ablukası altındaki meydana toplanan insanlar, ODTÜ'deki öğrencilerin ve mahallelilerin eylemini selamladı.

Gezi ayaklanmasında polisin katlettiği gençler için yapılan saygı duruşunun ardından sloganlar atan kitle oturma eylemine geçti. Kısa süren eyleminden sonra herkes ayağa kalkarak Taksim Meydanı'na yürüyüşe geçti, "Direniş ODTÜ Taksim Seninle", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "Polis Simit Sat Onurlu Yaşa", "Umudun Çocuğu Berkin Uyan", "Taksim Uyuma ODTÜ'ye Sahip Çık" sloganları atıldı.

Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen kitlenin önü TOMA, çevik kuvvet ekipleri ve sivil polisler tarafından kesildi. Polisin bu keyfi tutumuna tepki gösteren gençlerden Hazer Büyüktunca ile tartışan polisler, kitle dağılırken Büyüktunca'yı arbede ile gözaltına aldı, çevik kuvvet ise kitlenin geri kalanını coplarla dağıttı. Büyüktunca, 28 Mayıs günü Gezi Parkı'na yönelik saldırıda ağır yaralanmıştı.

Kitle ara sokaklara dağıldıktan sonra eylem sona erdi.

22 Ekim akşamı Galatasaray Lisesi önünde toplanan gençlik, ODTÜ'deki orman katliamını protesto etti. HDP'nin sosyal medyadan yaptığı çağrılarla toplanan çoğunluğu gençlerden oluşan kalabalığın toplanmalarına polis izin vermedi.

İstiklal Caddesi ve Galatasaray Lisesini 3 TOMA yüzlerce çevik kuvvet ekibiyle ablukaya alan polis, yan yana gelen gençlerin ilk önce GBT sorgu bahanesiyle kimliklerini aldı. Daha sonra daha da kalabalıklaşan kitleyi sivil polisler alandan uzaklaştırmaya çalıştı. Dağılmayan kitle Galatasaray Lisesi karşındaki Meşrutiyet Caddesi üzerinde "Direniş ODTÜ İstanbul Seninle", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam",

İzmir Seninle

ODTÜ'de onlarca ağacın bir gecede sökülmesinin ardından, bu durumu protesto etmek için İzmir'de Sevinç Pastanesi önünde toplanıldı. Kıbrıs Şehitleri Caddesinde devam eden yürüyüş boyunca "İzmir Uyuma Direnişe Sahip Çık" sloganları atılarak ve ajitasyon konuşmalarıyla, halk eyleme destek vermeye davet edildi.

Gazi Ortaokulunun önüne gelindiğinde, kavşakta yol kesilip oturma eylemi yapıldı. 15 dakika süren oturma eyleminin ardından yürüyüş yeniden Sevinç Pastanesi'ne dönüşmesiyle sona erdi. Yürüyüş boyunca taşınan dövizler, eylem sonrasında Starbucks önüne bırakıldı.

Eylem, son olarak davaların ve eylemlerin tarihleri ha-

"Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganları atmaya başlayan gençlere TOMA'dan tazyikli su sıkıldı. Serhat Işık isimli genç, tazyikli suyun etkisiyle kafasını sert bir cisme çarptı. Kanlar içinde kalan Işık'a arkadaşları ilk müdahaleyi yaptı. Ardından sivil polisler arbede ile insanları gözaltına almaya başladılar. 14 kişi gözaltına alındı; Serhat Işık ise bilinci kapalı olarak hastaneye kaldırıldı.

"Direniş ODTÜ Taksim Seninle" pankartıyla tekrar meydana girmeye çalışan kitleye polis bu kez biber gazıyla saldırdı. Polis Galatasaray Meydanını TOMA ve çevik kuvvet ekipleriyle ablukaya alırken, kitleyi Tarlabası'na kadar sürdü.

Tazyikli su ve biber gazıyla saldırısından sonra polisin gözaltı terörü sürdü. Odakule önünde toplanan Gençlerbirliği taraftarına da saldıran sivil polisler, 17 yaşındaki iki çocuğu gözaltına aldı ve basının önünde darp etti.

Eylem saat 23.00 civarında Kadıköy'de devam etti. Bu kez Boğa Heykeli önünde toplanan kitle, sloganlarla yolu trafiğe kapatarak eylem yaptı. Kadıköy sokaklarında yürüyen halk, Boğa'ya geri dönerek oturma eylemi yaptı. Bu sırada "biz Tayyipçiyiz, ne kapatıyorsunuz yolumuzu" diyen Ataçehir Radisson Taksit Durağı şoförleri, kitleye saldırmaya kalktı. Rabia işareti yapan dinci faşistleri bir süre sonra polis uzaklaştırdı.

tırılarak çağrı yapılarak sona erdi. 23 Ekim'de Karşıyaka Adliyesi önünde kadın mahkumların çıplak aranmasını protesto etmeye, 28 Ekim'de Ethem Sarıgül'ün duruşmasına çağrılar yapıldı.

Özgür Söyleşiler

Ataçehir Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Başkanı Metin Arslan Demokratikleşme Paketi ve 3 Kasım Mitingi üzerine ...

Uzun süredir Aleviler demokratik hakları için mücadele yürütüyor. Demokratikleşme adı altında çıkarılan paketten Alevilerin bir beklentisi var mıydı? Ve bu paket hakkındaki değerlendirmeniz nelerdir?

Alevi toplumu olarak bu paketten beklentisi olmuş olanlar olabilir. PSAKD olarak bizim bir beklentimiz yoktu. Çünkü AKP'yi ve temsil ettiği siyasal geleneği, mezhepçiliğini iyi tanıyoruz. Alevi kimliğine düşmanlık seviyesinde uygulamalarla karşı karşıyayız.

Sadece Türkiye'de değil tüm Ortadoğu'da Alevi toplumunu hedef alan ve düşman ilan eden bir hükümettir AKP. Hükümetin Ortadoğu'ya yönelik dış politikası ve özelden de Suriye politikası açıkça Alevi toplumuna düşmanlık, Sünni mezhepçiliğinin katliamlara varan uygulamalarına askeri, ekonomik ve siyasi desteğe dayalıdır.

Ülke içinde de Gezi Olayları sırasında da ölen 5 gencin aynı zamanda Alevi olması, polis saldırılarının başta Ankara olmak üzere Alevilerin yaşadığı mahallelerde daha da sert oluşu, bunun bir diğer ifadesidir.

Öte yandan bildiğiniz gibi, "Demokratikleşme Paketi" adı verilen pa-

ketten hemen önce 3. Köprü'ye Yavuz Sultan Selim adı verildi. Alevi toplumuna kast eden bir padişahın siyasal temsilcisi olduğunu gizlemeyen bir hükümetin hazırlayacağı paketten ne bekleyebiliriz?

Üstelik bu paket tek taraflı hazırlanmıştır. Alevi toplumuyla ve onun kurumlarıyla gerekli görüşmeler ve değerlendirmeler yapılmamış,

talepleri dikkate alınmamıştır.

Alevilerin gönlünü almak için bile gereken yapılmamıştır, sadece Nevşehir Üniversitesinin ismi Hacı Bektaş Veli olarak değiştirilmiştir. Sanki Alevilerin tek sorunu köprüye verilen Yavuz ismine karşılık bize de ait bir değer isminin bir yere, kuruma verilmişiymiş gibi.

Eğer Sünni İslam ideolojisi ve siyaseti sadece bir köprü ismi olarak kalmış olsa, biz de bir isim elde ederek eşitliğe razı olabilirdik. Oysa ki bu toplumun tarihinde sadece Alevi olduğu için askerde intihara sürüklenen, iş yerlerinde ayrımcılığa uğrayan, ibadethaneleri "cümbüş yeri" diye aşağılanan 20 milyon insan var.

Öyleyse sorun bir yer ismi değildir, çok daha derin ve köklüdür.

AKP hükümeti kimi Alevi kurumlarının razı olduğu gibi Dedelere maaş verilmesi, Cemevlerinin elektrik ve su paralarının devlet tarafından karşılanmasına razı olmaları, hatta Cami-Cemevi projelerine imza atmaları söz konusu olabilir. Ancak gerçekten Alevi inancına bağlı olan

Aleviler uygulamalardan ve hedef oldukları baskılardan kaygılı kuşkusuz. Hükümetin ve devletin politikalarından kaygı duyuyorlar. Kurumlarımız şimdilik mitingler seviyesinde tepkilerini gösteriyorlar. 3 Kasım Mitingi de bunlardan biri olacak. Ancak mitinglerle de yetinmeyiz artık. Alevi gençliği ödedikleri bedelin bilincinde ve çıkış arıyor. Bu ihtiyaca karşılık verecek bir mücadele politikasını tartışmalı ve kurumlarımız aracılığıyla uygulamaya, planlamaya geçmeliyiz.

her can bilir ki, mezhep ayrımcılığının giderilmesi göz boyanarak, rüşvete ve uzlaşmaya dayanarak sağlanamaz.

Eşit yurttaş olarak eşit haklara sahip olmak istiyoruz. Kimliğimizin ve kültürümüzün; inancımızın ve ibadethanelerimizin tanınmasını istiyoruz.

Aleviler birçok saldırıya maruz kaldı. Hala da bu saldırılar sürüyor. Gerek burada gerekse de Lazkiye'de yapılan katliam Alevileri nasıl etkilemiş durumda?

Alevi toplumu öfkeli. Yukarıda da ifade ettiğim gibi, Alevilerin hedef olduğu ayrımcılık "katliam" boyutlarındadır. Basit bir ayrımcılık değildir.

Maraş, Çorum, Sivas katliamları eski tarihte kalmış sayılabilir ama hala bugün bile Alevilerin evleri işaretle-
nebiliyor.

Katliam yapanlar Alevi toplumu sindirmek, baskı altına almak istiyorlar. Amaçları belli. Ancak Alevi toplumu her işyanda önde olmayı sürdürüyor. Sadece Gezi eylemlerinde değil, Gülsuyu'nda çetelere karşı mücadelede kurşunlara hedef olan Ferit de bir Alevi idi. Dolayısıyla katliamlar Alevi toplumu üzerinde çok olumsuz etki yaratsa da, gençlerimizin her alanda mücadelesinin içinde olması da gösteriyor ki, "baskılar bizi yıldıramaz"!

Cami Cemevi projesi ile ortaya çıkan Cem Vakfı sizce neyi amaçlıyor? Alevi emekçiler, gençler bu soruna nasıl yaklaşıyor?

Alevi toplumu homojen değil. Devlete mesafeli olanlar olduğu gibi, Cem Vakfı gibi devlete çok yakın olanlar da var. Yoksul Alevilerin sayısı çok olsa da bizim de burjuvalarımız, sermaye çevrelerimiz var. Bu ikinciler, yani devlete yakın ve sermaye sahibi olan Alevi toplumu liderleri, bedel ödeyen kitlelerin gözünün içine bakarak, işbirlikçilik yapıyorlar. Alevi toplumu bunu içine sindirmiyor. Şimdilik susuyor ve AKP'ye koz vermek istemiyor. Canların bir olmasını istiyor. Ama onlar sorumsuzca Alevi toplumunun çoğunluğunun samimiyetini ve inançlarını işbirlikçi politikaları için harcamaktan çekinmiyorlar.

Tuzluca'yı da yapılmak istenen ortak proje (Cami-Cemevi) bu nedenle bütün Alevi toplumunu temsil etmiyor. Alevi toplumunun elit ke-

simlerinin çıkarlarını temsil ediyor. Tuzluca'yı da gençlerin isyanı da bu sınıf farklılığına; devlet ve hükümetle işbirliğine giren kurum temsilcilerine yöneliktir.

3 Kasım'daki mitingle Aleviler neyi dile getirmek istiyor?

Mitingin taleplerine bakarsanız, amaçlarımız hakkında bir fikir sahibi olabilirsiniz:

"İnanç özgürlüğünün, hiçbir kısıtlamaya tabi tutulmaksızın, tüm inançlara özgürlük istiyoruz; asimilasyoncu ve yok sayıcı politikalara hayır, diyoruz; laik bir yönetimde zorunlu din dersi ve Diyanet İşleri Başkanlığı olamaz, diyoruz; sosyal barış, birlik ve beraberlik için taksit taksit siyasi amaçlara yönelik uygulamalara son verilip, eşit yurttaşlık, demokratik hak ve özgürlükler evrensel değerler nazara alınarak defaten ve derhal hayata geçirilmelidir, diyoruz; Alevilere ait inanç merkezlerinin el konulan taşınmazları ve diğer varlıkları vakit geçirilmeksizin geri verilmesini istiyoruz; tüm Alevi katliamları aydınlatılmalı toplum vicdanının rahatlatılmasını hemen istiyoruz; mahalle baskısına son verilmeli zorunlu din dersi acil olarak kaldırılmalıdır, diyoruz; iktidar kendi Alevi'sini yaratmak için kurduğu paravan dernekleri kurmaktan vazgeçmelidir, diyoruz; örgütlenme özgürlüğü, toplu gösteri ve ifade özgürlüğü önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır, diyoruz; 40 bin Alevi'nin öldürülmesinde sorumlu olan Yavuz Sultan Selim isminin kamusal alanda kullanılmasını istemiyoruz; Alevilerin İbadet yeri Cemevi'dir; Cemevi'nin tanınmasını istiyoruz".